

GEZOND VERSTAND

JAARGANG 3 ■ NUMMER 57 ■ 21 JANUARI 2023 ■ € 3,80

■ WORD ABONNEE!

Word **abonnee** van Gezond Verstand en ontvang elke nieuwe editie thuis of digitaal. Je ontvangt Gezond Verstand dan iedere 2 weken thuis en je krijgt toegang tot alle voorgaande edities (online en pdf). Je kunt kiezen uit een abonnement van één jaar (24x Gezond Verstand) of een kwartaal (6x Gezond Verstand).

Lees je de krant liever op een beeldscherm? Dan kun je voor slechts 60,- per jaar **digitaal abonnee** worden. Je ontvangt de krant dan niet thuis, maar kunt deze online lezen en als pdf downloaden.

Kies uit de volgende deelnames:

KWARTAAL ABONNEMENT
(6x Gezond Verstand) ▶

JAAR ABONNEMENT
(24 x Gezond Verstand) ▶

DIGITAAL ABONNEMENT
(24 x Gezond Verstand online) ▶

FOUNDER ABONNEMENT
(24x Gezond Verstand + bijeenkomsten) ▶

Meer weten? Ga naar <https://gezondverstand.eu/abonneer>

■ WORD FOUNDER VAN GEZOND VERSTAND

Wil je alles lezen van Gezond Verstand én deelnemen aan de verschillende Gezond Verstand bijeenkomsten? Word dan **Founder**!

- Ontvang 24x Gezond Verstand
- Doe mee met de [netwerkbijeenkomsten](#)
- Digitaal toegang tot alle edities
- Reageer en praat mee op het forum

Ben je al abonnee?

[Upgrade je deelname in de webshop](#)

Nog geen deelnemer?

[Word hier Founder](#)

4 Nota bene

6 Dit cruciale jaar

9 Nieuwjaarsgedachten

12 Einde van de postmoderne schijnkunst en schijnpolitiek

Het postmodernisme ging niet om inhoud, maar om veronderstelde betekenis.

15 De nieuwste dolksteek voor de democratie

Hoe veel in het werk wordt gesteld om FvD te verbieden.

18 De Duitse pandemie gekte afgeschaft en toch volgehouden

Officieel is er geen virus-noodtoestand maar Duitsers moeten wel blijven gehoorzamen.

21 Verbanningsoorden voor ontwortelde burgers

Het ontwikkelen van de 15-minuten stad zonder auto's.

24 Transatlantische Roofridders

Het voorbeeld van parasieten op de pensioenfondsen.

27 Eén wereld, twee monetaire systemen

De verdeling van de wereld in staten met soevereiniteit en staten die een hegemoon gehoorzamen.

▶ **30** Corona-beleid gerelateerde relatieconflicten

▶ De huisarts die geen weg meer weet hoe breuken binnen gezinnen en vriendenkringen te behandelen.

▶ **33** Oversterfte en het negeren van massamoord

▶ Recente cijfers en medische gegevens, die het vermoeden van massamoord bevestigen.

35 Pandemieën die ons te wachten staan

▶ Wat door de WHO en het WEF wordt bedisseld om ons aan psychische angst te onderwerpen.

38 Braziliaanse opstand in Amerika's achtertuin

▶ Het oproer naar aanleiding van de gestolen verkiezingen.

40 Turkije, Rusland en Syrië

▶ De politieke verhuizing van Turkije uit de NAVO naar de nieuwe multipolaire wereld.

▶ **42** Een blik in de keuken van Gezond Verstand (deel 1)

Hoe wij feiten van meningen onderscheiden.

DE VERSLAGGEVING IN DIT BLAD WORDT ONDERSTEUND DOOR
BRONVERMELDINGEN OP ONZE WEBSITE GEZONDVERSTAND.EU ▶

Omvolking aan de kaak gesteld door moedige Fransen

In moreel opzicht is Frankrijk te verzwakt om nog in zichzelf te geloven. Het is een depressief land. De hedendaagse cultuur is ontspoord. Het radicale individualisme brengt velen in verwarring. De islam komt over als een bedreiging. Tegen het decor van zulke angsten en twijfels wordt het leven beschreven van een zekere François, een uitgebluste kluizenaar van 45. In zijn appartement in Parijs leeft hij op magnetronmaaltijden. Hij is zijn baan kwijt. Zijn geliefde Myriam is zojuist naar Israël gevlucht uit angst voor het straatgeweld in de stad.

Toevallig raakt François verstrikt in het tumult rond de verkiezingen. Die lopen uit op een overwinning van de Broederschap. Dit betekent de eerste islamitische president in Frankrijk. Meteen wordt polygamie gelegaliseerd, worden de universiteiten geïslamiseerd en treden Marokko en Algerije toe tot de EU. De minirok wordt verboden. Vrouwen mogen niet langer buitenshuis werken. Op straat is de veiligheid teruggekeerd. Er zijn geen rellen meer. De bevolking geniet het elan waaraan het in de politiek lang heeft ontbroken. Voor François is dit de reden om zich te bekeren tot de islam, omdat die de toekomst heeft. Zo hervindt hij zijn rust en geluk. Hierover gaat de roman 'Bezeten' uit 2015, door de Franse topauteur Michel Houellebecq.

De roman beschrijft dat de verkiezingen wettig zijn verlopen, met een nederlaag voor de kandidaat van het Front National. Met zijn prikkelende boek wil Houellebecq (1956) zijn lezers laten nadenken over de vraag wat godsdiensten en partijen nog te bieden hebben. Het is alsof hij is aangewezen om een uiterst delicate kwestie bespreekbaar te maken. Waar politici en media de moed niet kunnen opbrengen, kan nuttig werk worden verricht

door auteurs die de vrijheid aandurven. Het is daarom belangrijk te weten hoe Houellebecq staat tegenover het onderwerp 'omvolking,' waarover de laatste tijd veel te doen is.

"Als het aankomt op immigratie, is er geen enkele controle. Dat is het hele probleem", aldus Michel Houellebecq, "Europa zal door deze vloedgolf worden weggevaagd." Zijn collega Michel Onfray deelt deze visie. Hij schrijft het verval van het Westen toe aan demografische terugloop. De geboortecijfers van de oorspronkelijke bevolking lopen terug. De machthebbers geven voorrang aan nieuwkomers. Het resultaat is een gestaag ontluikende burgeroorlog, zei Onfray onlangs in een discussie met Houellebecq.

Deze twee Franse auteurs houden hun poot stijf. Het laat hen koud te worden uitgemaakt voor 'reactionair.' Ze voelen zich de stem van het volk. Dat geeft kracht. Volgens Houellebecq worden grote gebieden in zijn land islamitisch bestuurd. Dit lokt groeiende onvrede uit, die zich kan uiten in aanvallen op moskeeën en ander geweld. Houellebecq zegt: "Ik wil Europa verdedigen, maar Europa moet het dat wel waard zijn".

Cijfers liegen niet. Niemand betwijfelt dat het aandeel van de 'autochtone' bevolking dalend is in Frankrijk, Nederland en elders in Europa. Migratie-deskundige Jan van de Beek voorspelt dat in 2070 de 'autochtone' bevolking een minderheid zal zijn in eigen land. Demograaf Ruben van Galen van het statistiekbureau CBS zegt dat in 2060 slechts de helft van de bevolking zal bestaan uit personen van wie beide ouders in Nederland zijn geboren.

De machthebbers doen er geheimzinnig over, ze ontwijken elke discussie. De Tweede Kamer beschouwt

‘omvolking’ als een taboeonderwerp, met het gemakzuchtige argument dat bespreking leidt tot racisme, xenofobie of islamofobie. De overheid heeft zes jaar geleden de term ‘allochtoon’ verboden, maar daarmee wordt geen probleem voorkomen of opgelost.

Mag men in het geval van omvolking spreken van een samenzwering? Het staat vast dat sommigen geloven in een complot. Dat er zoveel complottheorieën in omloop zijn, heeft alles te maken met de geheimzinnige ondoorzichtigheid van de besluiten in de EU. Wat die 30.000 EU-ambtenaren zoal uitspoken, weet niemand. Tegelijk voelt iedere Nederlander aan dat de EU elke dag meer macht rooft uit Nederland.

De boodschap van de EU is dat het dichtbevolkte Nederland de poorten verder moet openen voor nóg meer ongecontroleerde massa-immigratie. In 2021 werden 54.000 personen genaturaliseerd, met alle rechten van dien. Ze mogen hun oorspronkelijke nationaliteit behouden, dus dubbel paspoort en dubbel profijt. Ook is het de tot Nederlander verklaarde ‘vluchtelingen’ toegestaan (maandenlang) vakantie te vieren in landen als Eritrea en Somalië die ze zojuist zijn ‘ontvlucht’. Speciale reisbureaus verzorgen de boekingen.

De integratie hapert. Van sommige groepen binnenkomers blijkt de taalbeheersing van zelfs de vierde generatie allerbelabberdst. Het vermogen van deze mensen

om zich in de samenleving nuttig te maken ontbreekt. De politici willen niets zien. Ze ondernemen niets. Ze leggen niks uit, hoewel dat tot hun taken behoort. Deze passiviteit lokt complottheorieën uit. Zo komt Adriaan Schout, van de Radboud-universiteit, met een interessante theorie. Hij zegt dat het vrije verkeer in de EU is bedoeld als basis voor het scheppen van een nieuwe Europese burger. Dit is een gewaagde veronderstelling. Wie weet hoe die Euro-burger er uit ziet? Toch geeft

Schout met zijn verhaal blijk van meer moed dan degenen die zwijgen.

Presentator Tucker Carlson van het Amerikaanse Fox News zoekt de confrontatie. In zijn dagelijkse nieuwsshow herhaalt hij geregeld dat er wel degelijk een complot gaande is. Hij zegt dat de leiding van de Democratische partij van plan is de demografische samenstelling van de VS te wijzigen. De ‘allochtone’

Amerikanen moeten worden vervangen door gehoorzame immigranten uit verre landen als het nieuwe kiesvolk voor de Democraten. Carlson vormt alleen maar een gevaar voor dictatuur. Zijn kritiek op de Democratische partij is bevruchtend, ideeën moeten botsen. Dit zeggen de Fransen: “Du choc des opinions jaillit la vérité” (uit de botsing der meningen ontspringt de waarheid). ■

Simon van Gelder

Waar politici en media de moed niet kunnen opbrengen, kan nuttig werk worden verricht door auteurs die de vrijheid aandurven

Dit cruciale jaar

Karel van Wolferen

Het vorige nummer was gevuld met terugblikken op de belangrijkste ontwikkelingen in 2022 wat betreft de onderwerpen waarover Gezond Verstand het hoofd buigt, en in dit eerste nummer van het nieuwe jaar volgen we een conventie om aan de hand van die ontwikkelingen een waarschijnlijke toekomst te bekijken. Gewoonlijk proberen we met onze verslaggeving zorgvuldig alle verleiding tot toekomstvoorspellingen te onderdrukken. Maar een blik op aannemelijke ontwikkelingen, met in ons achterhoofd de feiten die tot dusver het naar die toekomst leidende proces hebben bepaald, maakt duiding mogelijk van feiten die zich in de komende maanden zullen aandienen.

Hier gaat ie: 2023 wordt een cruciaal jaar waarin de wereld op politiek gebied een fundamentele transformatie zal ondergaan. De waarschijnlijk al in de eerste zes maanden meest kritieke ontwikkeling bestaat uit het einde van een Oekraïne dat door fanatici in Washington middels de Maidan-staatsgreep van 2014 werd geëquipeerd met een onderworpen regime en een strategie bedoeld om uit te monden in het in stukken scheuren van Rusland.

Dus voor Moskou is de Oekraïense oorlog duidelijk een existentieel conflict. Voor het voortbestaan van de Verenigde Staten is de uitkomst niet doorslaggevend. Maar wel voor het voortbestaan van de VS als hegemonische wereldmacht. We dienen stil te staan bij deze diept tragische ongelijkheid. De oorlog wordt gevochten door Oekraïense mannen en teenagers die geen andere keuze hebben gehad dan om te dienen als wat vroeger 'kanonnenvoer' heette. Zij worden van hun leven beroofd voor een absoluut verloren zaak. Men dient zich in te prenten dat de overheden van de NAVO-lidstaten, waaronder vanzelfsprekend

ook onze regering, daaraan hebben meegewerkt en het blijven verergeren met het doorgeven van onophoudelijke propaganda over militaire triomfen van Oekraïne waardoor met meer geld en wapenhulp het zogenaamd op de rug liggende Rusland alsnog kan worden overwonnen.

Een uitzinnige daad in een tot mislukken gedoemde poging om hegemoniemacht te behouden, georganiseerd door fanatici, en bestaande uit bijvoorbeeld het in Oekraïne detoneren van een zogenaamd vuile kernbom, kan een extra draai geven aan ontwikkelingen waarbij alleen de meest duistere toekomst mag worden verwacht. Maar het Russische leiderschap heeft laten weten dat het op zo'n eventuele wending is voorbereid. Anders dan wat de gevestigde media ons willen doen geloven betekent dat niet het inzetten van een Russisch kernwapen. Poetin heeft dat niet nodig, want de nu allesovertreffende Russische wapenindustrie heeft dwangmiddelen geproduceerd die een nucleair conflict kunnen tegenhouden, en die beloven het toekomstige oorlogvoeren in het algemeen fundamenteel te gaan veranderen.

Het draait hierbij om de metamorfose van de Russische Federatie tot een formidabele zeemacht. De Russische minister van Defensie Sjojgoe heeft recent aangekondigd dat het marinefregat Admiraal Gorsjkov momenteel op expeditie is in de Atlantische Oceaan en de Middellandse Zee. Het is de eerste van vele fregatten en duikboten die zijn uitgerust met hypersonische raketten waartegen geen verweer mogelijk is. Vanwege hun snelheid van Mach 8 zijn ze niet te onderscheppen. Ze hebben een reikwijdte van 1.000 km. en kunnen met grote precisie worden gericht op knooppunten van wat dan ook. Dit wapen kan de Rotterdamse haven onklaar maken. Het kan een beslissingscentrum in de Londense City uitschakelen. Het kan Manhattan van voedsellevering beroven met vernietiging van de logistiek belangrijkste brug. Op militair gebied zal het gedaan zijn met de macht van het Amerikaanse vliegtuigmogenderschap. Bases van bommenwerpers en de F-35 en elk ander gevechtsvliegtuig kunnen ermee in één klap onbruikbaar worden gemaakt. Nogmaals, Poetin zal met dit dwangmiddel niet worden gedwongen om met kernwapens te reageren.

Men mag hopen dat de dwang die het kan produceren niet nodig zal zijn totdat er een nieuwe generatie verstandige poli-

tici aan de macht komt waarmee Rusland zaken kan doen die worden nagekomen, om de woorden van Dimitri Medvedev te gebruiken. Medvedev is voorzitter van de Russische Veiligheidsraad en wordt gezien als mogelijke opvolger van Poetin. Ik denk dat we ons in de komende maanden vooral zullen gaan afvragen of zo'n generatie Westerse politici zichtbaar zal worden wanneer de NAVO als geopolitiek betekenisvolle entiteit ineens stort. Want door het vernederende debacle van het regime in Kiev staat dat te gebeuren. De wereld zal zien dat deze macht de toezegging om Rusland tegen te houden niet kon waarmaken. Wat zal het nog waard zijn na deze krenking, waarbij vergeleken de haastige uittocht uit Afghanistan als een kleinigheid zal worden beschouwd. Turkije, dat het enige grote geloofwaardige NAVO-leger bezit, heeft haar belangen al vermengd met die van de Russische Federatie. Dankzij bemiddeling van Poetin mogen we een spoedig te verwezenlijken topontmoeting tussen de Syrische president Assad en Erdoğan verwachten waarbij een Turkse beslissing zal worden aangekondigd om zich, na elf jaar van vijandigheden, uit Syrië terug te trekken.

Het is overduidelijk geworden dat de VS geen strategie volgt die een bereikbaar doel op het oog heeft. Handhaving van het unipolaire wereldoverheersende financiële systeem waarmee het de rol als hegemoon kon handhaven, behoort, zoals een artikel in dit nummer opnieuw bewijst, al niet meer tot de toekomstmogelijkheden. Waar de VS in Oekraïne mee bezig is heeft een eigen leven gekregen, wat niet anders dan desastreuze averechtse gevolgen kan hebben. Een van de moeilijkste opgaven voor Poetin zal zijn om het Amerikaanse gezichtsverlies met betrekking tot de Russische overwinning tot een minimum te beperken, zodat wederzijds heilzame diplomatie weer mogelijk wordt in de wereld zonder Amerikaanse overheersing die nu bezig is te ontstaan.

In het licht van Angela Merkels en François Hollande's erkenning dat de akkoorden van Minsk een list behelsden om een sterke Oekraïense strijdmacht te kunnen opbouwen, heeft Poetin geen verder bewijs nodig voor de legitimiteit van zijn ingreep. Voordat Merkel en Hollande deze bekentenissen deden, konden de VS en de NAVO het verhaal dat Poetin Oekraïne ten onrechte was binnengevallen, blijven verkondigen. Nu heeft

Voor Moskou is de Oekraïense oorlog duidelijk een existentieel conflict

dat in niet-Westerse ogen alle geloofwaardigheid verloren waar door het voor Poetin makkelijker is geworden om de coalitie die hij heeft gevormd ter bestrijding van het vijandige Westen, bij elkaar te houden.

Het openbaar maken van de VS/EU-leugens en -dubbelhartigheid kan ook de stoot geven tot het ontwaken van een Europese realiteitszin, vooral in Duitsland, iets dat eveneens wordt werkstelligd door toenemende duidelijkheid over de Amerikaanse uitbuiting van Europa. Een artikel verderop in dit nummer gaat in op de EU als trans-Atlantisch neokoloniaal wingewest.

Dat brengt ons tot de belangrijke ontwikkelingen

in de Verenigde Staten met een pasgekozen nieuwe volksvertegenwoordiging die een einde zou kunnen maken aan wat onder de Democratische Partij is uitgegroeid tot een onvervalste, door de FBI gecontroleerde, dictatuur. De vijftien pogingen die Kevin McCarthy nodig had om het voorzitterschap van het Huis van Afgevaardigden te verwerven, demonstreren dat niet alles hetzelfde is gebleven betreffende de doofpotcultuur van de binnenlandse politiek. Zijn oppositie eiste schriftelijke garanties – die ze kreeg – voor afspraken, en een verandering van regels die het veel makkelijker maakt om voorzitter McCarthy uit het leiderschap te verwijderen als hij deze afspraken niet nakomt. Activisten willen controle over *House*-commissies waarmee boosdoeners onder ede ter verantwoording kunnen worden geroepen voor bedrog en desastreus beleid.

Daarmee hoopt men de leugens over de Covid-19-schijnpandemie en vooral de 'vaccins' van Amerikaanse volksgezondheidsgrootheden als Anthony Fauci en vele anderen zichtbaar te maken. Dit zijn kennisgranaten (*bombshells*) over onder meer het slijmspoor van geld en corruptie tussen farma en federale bureaucraten waarvan de ontploffing door de gevestigde media heel moeilijk zal zijn te stoppen. Eenmaal in de Amerikaanse

gevestigde media besproken, ontploffen die kennisgranaten misschien ook aan onze kant van de oceaan. Een ander speerpunt is de inhoud van de laptop van de zoon van de president, Hunter Biden, met details van verregaande corruptie, omkoperij en Oekraïense manoeuvres van de president en zijn familie. Dat kan uitlopen op een afzettingsprocedure tegen Biden. De Democratische Partij kan haar flinterdunne meerderheid in de Senaat verliezen met Senaatsleden die lijken klaar te staan om van partij te wisselen.

Tegen die tijd zullen de eerdere pogingen van de Washingtonse bende om het publiek op Twitter en andere sociale media te misleiden, gedeeltelijk zijn gedocumenteerd, en kan hetgeen wat in Davos wordt klaargestoomd aan Grote Herstart-elementen eveneens beter zichtbaar worden. Zoals de kolossale zwenkel van de Green Deal en de moedwillige vernietiging van Europees industrieel vermogen. Hopelijk zou dat ook een extra stoot kunnen zijn voor het ontdekken van de werkelijkheid waardoor regeringsleiders van de lidstaten van de EU nader tot de slotsom kunnen komen dat zij er beter aan doen hun nationale eigenbelang te gaan bevorderen. Het complex van op elkaar inwerkende economische factoren is niet te overzien voor betrouwbare conclusies, anders dan dat de door het Westen zelfgeschapen omstandigheden een ernstiger resultaat kunnen opleveren dan de Grote Depressie van bijna een eeuw geleden. Het op zwakke pilaren rustende stelsel waarover de Westerse financiële opperheren nog denken controle te kunnen uitoefenen, neigt naar algehele desintegratie vanwege intern wanbeheer en de nu opkomende uitdaging van een concurrerend stelsel waar Rusland en China in rap tempo aan werken.

Dit blad heeft sinds eind september 2020 al veel geschreven over de moedwillige vernietiging van maatschappelijke instituties die onontbeerlijk werden geacht voor handhaving van een Westerse politieke beschaving. Na het afgelopen half jaar van lossere overheidsteugels en maatregelen die niet meer zo serieus werden afgedwongen en nagevolgd, is de herinnering vervaagd dat we in een dictatuur waren terechtgekomen. We lijken weer zoals vanouds ongeremd adem te kunnen halen, maar die dictatuur is werkelijkheid – de meest misdadige in de geschiedenis van de mens. Naïeve en gecorrumpeerde

Tweede Kamerleden hebben net een nieuwe pandemiewet goedgekeurd. De supranationale reguleerders wier opdrachten de Nederlandse regering volgt, zijn hard bezig in de WHO en het World Economic Forum om een nieuwe pandemie voor te bereiden, en hebben al aangekondigd dat die vooral onder kinderen slachtoffers zal maken. De enige binnenlandse politieke partij die dienaangaande puntjes van sluiers oplicht is in een programma opgenomen om verboden te worden.

U heeft het op deze pagina's al eerder gelezen: het geheel is van een misdadigheid die ons emotionele voorstellingsvermogen geheel, en ons intellectuele voorstellingsvermogen nog altijd grotendeels te boven gaat. We hebben er ook niet het geschikte vocabulaire voor om er met elkaar over te praten. In de EU en de VS, Canada, Australië en Nieuw-Zeeland functioneren vitale maatschappelijke instellingen voor controle op de rechtsstaat, de volksgezondheid, het onderwijs en mediabeleidsrichtgeving allang niet meer. Het lijkt op een auto-immuunziekte waarbij institutionele delen van de maatschappij het culturele en spirituele geheel aantasten.

Is hier verweer tegen mogelijk? Met de poging tot een antwoord op die vraag riskeer ik bij een volgend bezoek aan de grachtengordel van Amsterdam als het ware met rotte tomaten te worden bekogeld. Ja, sterk moreel verweer. Nogal wat lezers hebben dat blijkbaar ook gezien, en halen bij wat ze zeggen door religies vastgelegde diepere waarden aan.

Waar dat verweer nu het beste is georganiseerd behoort in de Westerse goegemeente tot verboden gebied. Maar dat verweer is het meest systematisch omschreven door wat Poetin in een aantal toespraken heeft uitgelegd. Over het belang van het gezin als fundamentele bouwsteen van de maatschappij. Over de onverantwoordelijke ontwikkelingen van de meeste woke aannames, en het effect van ontmenselijking daarvan. Vooral ook over het belang van soevereiniteit waarbij bevolkingen niet langer bevelen, opdrachten en aanmaningen serieus hoeven te nemen en te gehoorzamen. Ik kan u vertellen dat dit soort morele bespiegelingen van Poetin resoneren in praktisch de gehele niet-westerse wereld. Dat doe ik op basis van mijn ervaringen tijdens bijna de helft van mijn leven die ik in delen van die niet-westerse wereld heb doorgebracht. ■

Nieuwjaarsgedachten

F. van Rozendaal (gepensioneerd politiecommissaris)

De kernambitie van Gezond Verstand is verslaggeving over hetgeen waar de gevestigde media niet over mogen schrijven, en waarvan de burger dus anders verstoken blijft. Bijvoorbeeld over de dictatoriale machthebbers die met massaal manipulatieve tactieken van gedragsbeïnvloeding en misleiding een aanval tegen de menselijkheid hebben ingezet, denderend naar één technocratische wereldregering. Daarbij benadrukt hun adviseur Yuval Noah Harari publiekelijk deze weg van de mens naar een symbiose van de hersens met computers, als een verbeterde robot. Verontrustend is dat ondanks onze verslaggeving daarover de gemanipuleerde volgzame medemens blijft ‘geloven’ in de beweerde juistheid van die technocratische wereldregering. Versterkt door voortdurende propaganda wordt elke mogelijke aanzet tot zelf kritisch onderzoeken ‘vakkundig en effectief’ geblokkeerd.

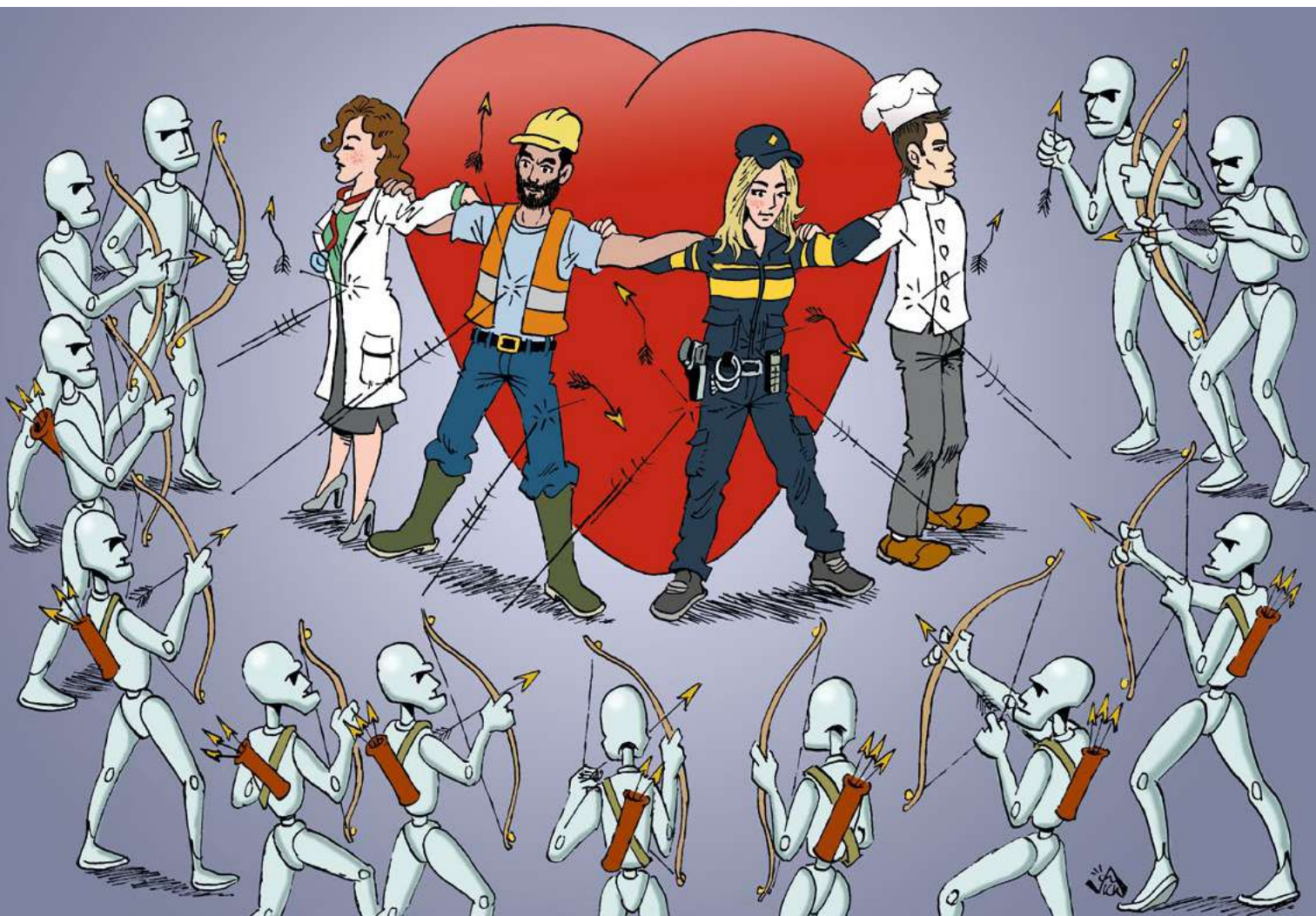
Dit gegeven roept inmiddels de vraag op of er een andere manier mogelijk is om de bewustwording van de massa een aanzet te geven om de ware werkelijkheid waarin men leeft, in te zien. Een andere manier om een doorslaggevende ‘prikkel tot inzicht’ te vinden om te doen beseffen wat de kern van onze menselijkheid is waarop onze vijand overduidelijk zijn pijlen heeft gericht. Pijlen met een trefzekerheid waarmee de huidige tiranie wereldwijd dood en verderf zaait bij zowel de willoos gemanipuleerde ‘volgzame vergiftigde’ burgers, als bij hen die zich tegen de dictators verzetten, en hun medemens tegen zich opgezet zien.

Inzicht in die kern van menselijkheid ligt meer buiten het terrein van objectieve journalistieke verslaggeving.

Het is namelijk gelegen in het innerlijk van de mens en geeft snel de indruk van de subjectiviteit van een persoonlijke mening en het onvoldoende grijpbaar zijn. Objectief beperkt men zich meestal tot betitelingen van aspecten daarvan die zich naar buiten toe tonen als hartelijkheid, moreel bewustzijn, rationaliteit, logica, diepgang, begrip, ‘vermogen om met gevoel te kunnen reageren’ en een zekere wijsheid. Dit is kennelijk wat ons van robots en machines onderscheidt. Maar dit geeft niet het houvast dat voldoende precies duidelijk maakt wat typisch in de kern menselijk is en wat ons onderscheidt van andere wezens.

Dit nodigt uit om de diepgang van de mens te vinden via het bewandelen van een innerlijke zoektocht richting de kern van wat de menselijkheid kennelijk inhoudt, en zich vervolgens in diverse gedaantes naar buiten toe laat zien. Het aandachtsveld van bijvoorbeeld filosofen en psychologen met inzichten over wat ‘gedachten’ ons zeggen onder de noemer van rede (implicierend hersenen, ratio, verstand en logica) en daarnaast wat het gevoel je als een soort trigger, soms zelfs tegenovergesteld als ‘innerlijke waarschuwing’, daarbij meegeeft. Innerlijk besef betreft niet óf alleen je gedachten óf alleen je gevoel volgen, maar iets dat we beide in acht moeten nemen vanuit

**Een innerlijke zoektocht
richting de kern van
wat de menselijkheid
kennelijk inhoudt**

Vick Debergh

de onderkenning van een onlosmakelijke verbondenheid met elkaar. Zoals in feite ook impliciet het begrip 'gezond verstand' doelt op een natuurlijk onbedorven vermogen om met inzicht en doorzicht te oordelen en te beslissen. Menig wetenschappelijk werk bevestigt inmiddels de relevantie van deze 'stilzwijgende kennis'. Verschillende uitingen vanuit het innerlijke in de mens als 'andersoortig weten' laten de grenzen zien van wat we rationeel kunnen begrijpen en codificeren, zoals ook ik heb mogen ervaren in strategische managementstudies om meer (voelend) te begrijpen dan alleen middels de formele interacties tussen mensen. Zo is in urgente crisissituaties voor mij het kunnen aanspreken van je gevoel, zich manifesterend als 'innerlijk weten', altijd van doorslaggevend betekenis geweest, tot zelfs levensreddend toe. Er blijken dan andere

drijvende krachten naar boven te komen dan alleen emoties en gevoeligheden, die niet alleen vanuit het perspectief van rationaliteit kunnen worden verklaard.

Terug naar nu constateer ik in alle eerlijkheid

bij veel gesprekken hierover, zoals met collegae schrijvers, dat deze innerlijke wijsgerige behoefte aan kennis en waarheid juist in dit kantelend tijdsgewricht sterk speelt. Meer dan voldoende reden voor nader eigen onderzoek. Indachtig de reflecties tijdens de afgelopen feestdagen met een 'verlichte blik' naar het nieuwe jaar ontstond zo de uitdaging om de zoektocht in mezelf in te zetten naar wat die typische essentie van menselijkheid is. Geen persoonlijke mening, maar vooral beschouwend en zoekend in stilte naar de essentiële waarheid erover.

Ik richt me nu op verslaggeving over wat ten slotte in de laatstgenoemde stiltefase in de kern, ontgaan van alle op het eigen zelf geconcentreerde gedachten, ontstond. In deze diepste innerlijke stilte bij de ‘bron van het menszijn’ manifesteerde zich een inherent gevoelde verbondenheid met de medemens. Zingeving als mens vanuit ‘innerlijk weten’ blijkt alleen mogelijk met de ander. Menselijkheid bestaat uit de ontmoeting met de ander. Dit introspectiepunt bereikend schrok ik wakker met het rationele besef van het menszijn als een sociale conditie. De mens kan pas tot zijn menselijkheid komen in relatie tot de ander. De kernbetekenis van menselijkheid heeft te maken met contact te maken, gezien te worden als individu in relatie tot anderen, ruimte te voelen en te nemen voor emoties met betrekking tot de medemens, en ook met verantwoordelijkheid nemen voor eigen handelen als een sociaal wezen.

Dat betekent ook dat het door de huidige machthebbers bejubelde ‘nieuwe normaal’ simpel geen normaal kan zijn. De nu bestaande tirannie snijdt ons af van onze bron van menszijn. Menigeen verzuchtte vanaf maart 2020 niet voor niets dat ze met hun gevoel er niet meer bij kunnen wat de mensheid wordt aangedaan.

Dit besef kwam binnen als de kern waarop de pijlen van onze vijand zich richtten: het uit elkaar drijven en tegen elkaar opzetten van medemensen. Zoals bij mijn generatiegenoten bekend vanuit de Asterix-boeken van Goscinny en Uderzo met daarin de door de Romeinse keizer ingezette intrigant Cassius Catastrofius. Een treffend gekozen achternaam voor de wereldwijde ‘catastrofe’ waarin we nu door de misdadige machthebbers zijn gedeponneerd.

De vele voorbeelden van hetgeen waarbij mensen van elkaar worden vervreemd zijn al klip en klaar aangetoond, en kunnen in wezen alleen maar inherent onzinnig en onmenselijk zijn. Beeld je alleen maar eens in dat we voor de rest van ons leven blijvende angst moeten hebben voor elkaar als potentiële melaatsen die we volop moeten mijden.

Na deze inzichten realiseerde ik me dat iedere collega-schrijver en -onderzoeker voor Gezond Verstand in hoofdzaak eigenlijk het verzet tegen de tirannie voor de ander nastreeft. Ongeacht dat verzetswerk eigenlijk betekent dat je voor jezelf veel te verliezen hebt (zoals gerespecteerd aanzien, carrière of verzekerde baan) blijft men volhardend strijden tegen de in gang gezette vernietiging van de menselijkheid. Allemaal juist in het belang van de ander, en vooral van ons nageslacht. De kern van onze motivatie en bezieling.

Ter afsluiting in het licht van de nu verkregen

innerlijke inzichten nog drie overpeinzingen, gevolgd door een wens voor het komende jaar. Ten eerste, er is kennelijk nu een dringend belang om vooral zelf het lichtend voorbeeld te zijn en expliciet te staan voor menselijkheid, om te weigeren mee te doen aan de via het ‘nieuwe normaal’ opgelegde onmenselijke maatregelen, altijd en overal. Het gezegde “goed voorbeeld doet goed volgen” is geen platgetreden cliché.

Ten tweede speelt tegelijkertijd het besef dat deze wereldwijde aanval op de menselijkheid historisch gezien ongekend is en daarmee al een bizar kantelpunt heeft aangekondigd in de geschiedenis van de mens. We leven niet in een tijdperk van verandering, maar in een verandering van tijdperk.

Ten derde is het mede met het oog op voorkoming van het gevaar om in deze mensonterende tijden depressief in een isolement te geraken, van grote betekenis om ons zoveel mogelijk bij gelijkgezinden aan te sluiten, en om met elkaar in contact te blijven. ■

*Ik wens u allen voor 2023 licht,
van buitenaf, van binnenuit, want licht geeft zicht,
inzicht en uitzicht zal het geven,
zo komt menselijkheid tot leven.*

Einde van de postmoderne schijnkunst en schijnpolitiek

Jos Thommassen

In de beeldende kunst is een duidelijk waarneembare overgang geweest van het modernisme naar postmoderne kunst. In de roerige jaren voor de Tweede Wereldoorlog vluchtten veel Westerse kunstenaars naar Amerika, met name naar New York, waardoor daar het nieuwe epicentrum van de moderne kunst zich ontwikkelde. In het boek *Het geschilderde woord* hekelt schrijver Tom Wolfe het feit dat in de moderne kunst de kunst plaats heeft moeten maken voor kunsttheorie. De criticus van The New York Times zei eens dat voor iemand die tegenwoordig een schilderij bekijkt 'het ontbreken van een geloofwaardige theorie een fundamenteel gemis is'. Kortom, schrijft Wolfe: 'Zonder bijbehorende theorie kan ik vandaag de dag geen schilderij meer zien.' Het idee, het concept en de theorie vormden de nieuwe werkelijkheid in dit postmoderne denken. Er worden in de vooraanstaande galleries van New York geen schilderijen meer gewenst zonder theorie, hierna wordt de theorie belangrijker dan het schilderij en vervolgens hebben we alleen nog maar de theorie nodig. Deze ontwikkeling werd mede aangejaagd door een van de meest invloedrijke kunstcritici uit die tijd, Clement Greenberg, die het niet liet bij analyseren maar ook dicteerde.

Het concept werd norm. Het woord ging het schilderij overheersen; het schilderij werd slechts een vertegenwoordiging van het woord. Deze omkering werd in bredere zin waargenomen door de Franse intellectueel Jean Baudrillard, die zich ontwikkelde tot een toonaangevend denker over postmoderniteit. Volgens Baudrillard kan de Amerikaanse preoccupatie met filmsterren, glamour en idolatrie worden verklaard als een heftig offensief tegen het ontwaken uit die heerlijke schijnwereld, de Amerikaanse droom, waarna men wakker wordt in de

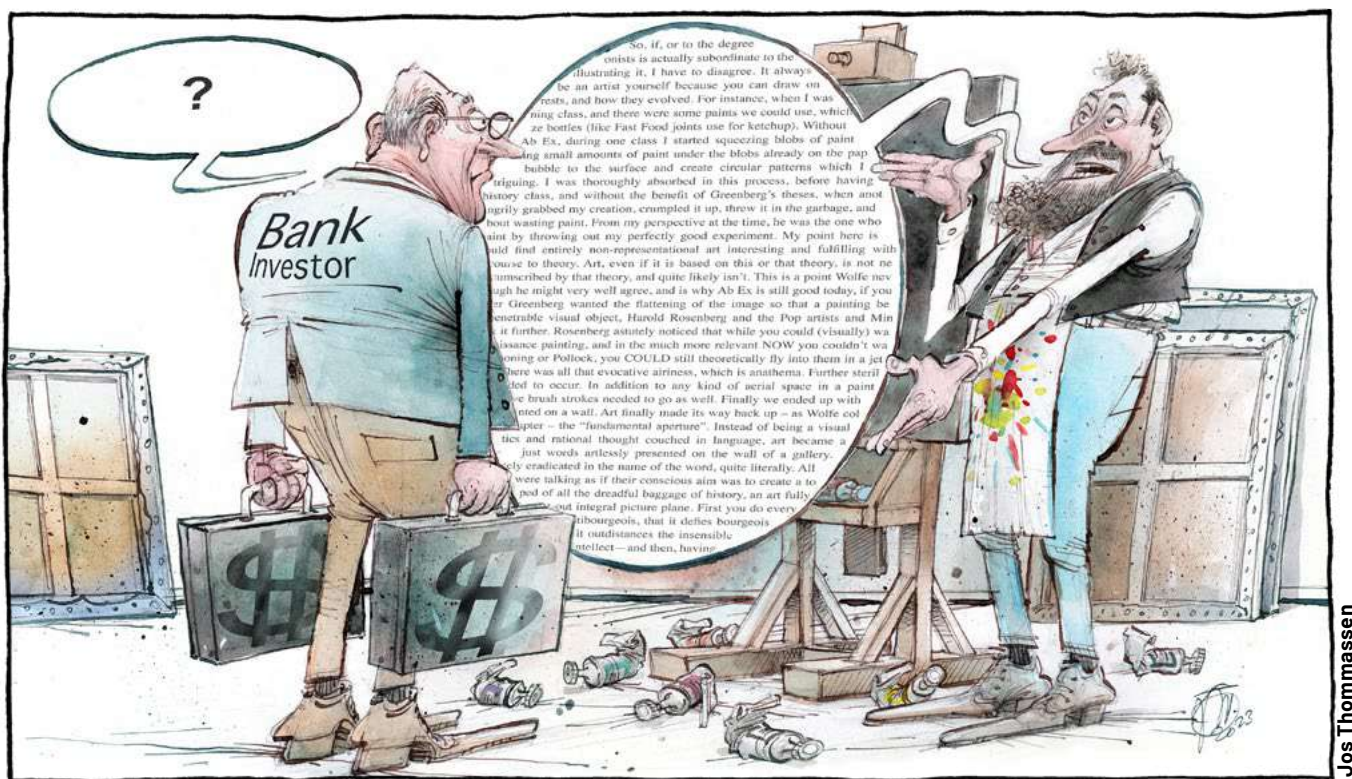
werkelijkheid van schrijnende armoede, discriminatie, *trailer trash* (arme meest blanke bewoners van trailers) en leugenachtige politici. Volgens Baudrillard leeft de Westerse mens in een wereld gedomineerd door 'valse kopieën van de werkelijkheid': films, foto's, schilderijen, romans, kranten, radio- en televisieuitzendingen.

Alan Watts gaf in de jaren zestig al aan dat onze cultuur steeds meer het symbool aanziet voor de werkelijkheid. De menukaart krijgt meer aandacht dan de maaltijd zelf. De taal heeft de overhand, het intellect maakt mensen blind voor werkelijke materiële eigenschappen. Mede daardoor zien we de kwaliteit van goed gemaakte producten niet meer.

Het tijdperk van het postmodernisme is het tijdperk van de onechtheid, de waan en de hypnotische werking van taal. In het postmoderne tijdperk ligt er minder nadruk op de feitelijke werkelijkheid en meer op de beleving van die werkelijkheid, vaak gekleurd door emotie, hysterie of – via reclame en propaganda – misleiding.

Een subjectieve benadering krijgt de voorkeur boven objectiviteit. Het gaat er niet om hoe iets werkelijk is, maar welk idee we over de situatie kunnen hebben. De werkelijkheid wordt zo gerelativeerd tot kleine persoonlijke verhalen waarbij er geen plaats meer is voor objectieve waarheden. Dit ondermijnt tevens het behoud van tradities en andere klassieke vastigheden.

De werkelijke wereld zal echter onontkoombare ongelijkheid kennen op het gebied van prestatie, succes en rijkdom. Indien op ethische gronden gelijkheid is gewenst, zal de subjectieve belevingswereld veel aanleiding kunnen geven tot slachtofferschap. Waar slachtofferschap een stuwende kracht biedt, dienen redders zich aan en ontstaat een voedingsbodem voor

deugzaamheid. De hele woke-beweging leunt op dit postmoderne relativiseringsdenken waarbij objectiviteit plaats moet maken voor subjectieve beleving.

Dit alles heeft een belangrijke politieke betekenis. In moderne tijden werd er gestreefd naar vooruitgang, verbetering en objectieve idealen. De cynische postmoderne houding is gericht op de subjectieve emotie. In de politiek is dit zichtbaar door Poetin te zien als een modernist en Zelensky als een postmodern leider: slechts een leider in de belevingswereld van het volk. Zoals in het postmodernisme in de kunst de scheiding tussen hoge en lage kunsten werd opgeheven, konden we in coronatijd waarnemen dat politici als minister op posten terecht kwamen waar ze totaal geen verstand van hadden. Je zou het postmoderne politiek kunnen noemen.

In deze postmoderne politiek wordt vaak de emotiekaart getrokken om het debat te frustreren. Deugzaamheid staat tegenover vermeende slechtheid, zoals racisme of fascisme, die de tegenstander vaak wordt aangewreven, maar in de werkelijkheid kunnen en zullen dader en redder elkaar meestal overlappen.

In het postmoderne denken lijkt het directe contact met de werkelijkheid verloren te raken door een teveel aan theoretisch denkwerk. Het intellect heeft de overhand boven het gezonde verstand. Een kunstmatig geconstrueerde crisis kan zo ervaren worden als de realiteit. Bijna alle crisissen gaan over onzichtbare gevaren en baseren zich op angstaanjagende modellen geproduceerd door geselecteerde wetenschappers met een publieke reputatie. Het hebben van zo'n status, en zeker het behouden ervan, wil binnen de wetenschap nog wel eens tot onverkwikkelijke zaken leiden. 'Perverse financiële prikkels' kunnen ervoor zorgen dat er plotseling niet meer per se uit nieuwsgierigheid, enthousiasme, innerlijke drang of fascinatie onderzocht en gewerkt wordt, maar dat inspanningen meer gericht zijn op het vooruitzicht van subsidies of ander geldelijk gewin. Menig wetenschapper dient het eigen ego in plaats van de wetenschap. Hierdoor in staat gesteld door beoordelingscommissies die louter beoordelen op het aantal publicaties in gerenommeerde tijdschriften, het aantal gedane onderzoeken of de bruikbaarheid van de uitkomsten van het onderzoek. De verpakking is belangrijker dan de inhoud – een alleszins postmodern verschijnsel.

Dat de kunstenaar hiervoor niet ongevoelig is weten we maar al te goed. Veel kunstenaars die zelf in de hoogste financiële regionen verkeren leunen meer op status dan op prestatie. Net als bij frauduleuze wetenschappers zijn de financiële prikkels pervers te noemen, immers, de waarde van de vervaardigde kunstwerken blijft constant, of stijgt onafhankelijk van de hoeveelheid geproduceerd werk. Dit werk wordt dan ook vaak uitgepoept als ware het diarree.

Het equivalent in de wetenschap hebben we kunnen zien binnen het grote Covid-verhaal waarbij veel wetenschappers hun authenticiteit hebben verloren en hun ziel hebben verkocht aan de duivel.

Simultaan met de postmoderne ontwikkelingen in de kunst vindt er dus een loskoppeling plaats van werkelijkheid en waan, ook op economisch gebied. In de jaren zeventig kende geld niet langer een basis in de waarde van edelmetalen, maar werd het hiervan losgekoppeld waardoor geldcreatie de vrije loop kon nemen. De geldhoeveelheid kon exponentieel toenemen en daardoor ontstond ook een nieuwe relatie tussen kunst en geld.

Kunst, en met name ook nieuwe kunst, werd een investeringsbron voor het grote geld. Het roerige neoliberale milieu zorgde voor perverse financiële prikkels in het bankwezen, bij verzekeraars en bij beleggers, centralisering en globalisering van machtige concerns, ongebreidelde kredieten, zieke financiële producten (derivaten) en stijgende vaste lasten voor de gewone burger (gezondheidszorg, woonlasten, energie, vervoerskosten), terwijl geld niet meer werd verdiend met arbeid maar met geld zelf. Het grote geld drong binnen in musea en galerieën. Het aantal kunstenaars nam tevens enorm toe (met een verdunning in de kwaliteit als gevolg), een exponentiële vermenigvuldiging van beschikbaar beeldmateriaal werd beschikbaar door het internet, en de democratisering van de kunst kreeg een extra impuls door kunstuitlencentra, wat ook weer zorgde voor de nodige concurrentie en de bijbehorende flexibiliteit van de kunstenaar. Het kunstenaarschap werd in korte tijd voor veel kunstenaars een deceptie en een desillusie. Het was afgelopen met het romantische idee van de onafhankelijke kunstenaar die in zijn atelier, armoede trotserend,

De financiële prikkels zijn pervers te noemen

op gewetensvolle wijze de wereld probeerde te verrijken met vooruitstrevende kunstwerken. Kunst, gebruikt als beleggingsobject voor het grootkapitaal, verwordt van artistiek product tot een geloof. Men moet maar geloven dat de investeringen rendabel blijven. Elke krachtspanning, via kunstcritici en kunsthandelaren, om de waarde van een kunstwerk te garanderen zal benut moeten worden, en deze prijsgarantie leidt automatisch tot een perverse prikkel bij de kunstenaar, wiens beloning niet geschaad wordt door overproductie.

Deze omstandigheden bij elkaar beïnvloedden in een onontwarbare kluwen van krachten het kunstklimaat in de jaren tachtig en negentig. Kunstcritica Janneke Wesseling merkt in het verlengde hiervan op: “Musea concurreren tegenwoordig met pretparken. Alles is handel geworden. Kunst is niet langer iets om te onderzoeken, om over na te denken en langdurig zorgvuldige aandacht aan te besteden. In het tijdperk van de postmoderne vervaging van het onderscheid tussen hoge en lage kunst, tussen kunst en reclame en kunst en design, worden musea afgerekend op hun marktaandeel. Ze moeten de bezoekersaantallen verhogen, dus leveren ze fun en entertainment – want de kassa moet rinkelen. En zo raken we langzamerhand het contact kwijt met waar kunst eigenlijk om draait. Kunst is iets waar je moeite voor moet doen”.

Het postmodernisme in de kunst is volgens literair criticus Carel Peeters echter ten einde. Het is in de kunst, architectuur en design ten onder gegaan aan te veel ironie, te veel pastiches, te weinig geloof in eigen originaliteit en aan een teveel aan verschillende stijlen. Dit postmodernisme raakte ook te snel in het vaarwater van het grote geld, de glossy's en de muziek-industrie. De associatie met de celebrity-cultus liep uit op een verstikkende omhelzing. ■

De nieuwste dolksteek voor de democratie

Paul Haarman

Met de nieuwe Wet Politieke Partijen (WPP) wordt het mogelijk om politieke partijen te verbieden waarvan de regering zegt dat ze de democratie ondermijnen. Het ingediende wetsvoorstel lijkt vooral gericht op de partijen FVD en PVV, die publiekelijk steeds meer als ondemocratisch geëtiketteerd worden. De gotspe dat de democratie gered moet worden door haar op heimelijke wijze te vermoor-

den, past naadloos in de zelf gemeten morele superioriteit van de zittende macht.

Vooraf fractievoorzitter van D66, Jan Paternotte, is een groot voorstander van politieke uitsluiting. In november riep hij al op om een bestaande wet, die motorbendes verbiedt, aan te passen zodat ook politieke partijen daarbij kunnen worden ingegrepen. Daarmee heeft hij een veel snellere wijze gevonden dan om het lange traject van een nieuw wetsvoorstel te volgen.

Het wetsvoorstel met daarin het gewenste ruim gedefinieerde partijverbod

Paternotte kon niet wachten om vooral FVD uit zijn gezichtsveld te ruimen. Via die bestaande motorbende-wet (Artikel 2:20 lid 1 BW) kan een politieke partij echter alleen verboden worden wanneer het *doel* van de partij een bedreiging vormt voor de openbare orde. In 1998 is hiermee de Centruumpartij '86 als politieke partij verboden. Paternotte wilde die lastige voorwaarde eruit halen, om zo de meest kritische oppositionele partijen snel te kunnen uitschakelen.

En toen was daar dan ineens het nieuwe wetsvoorstel voor de Wet Politieke Partijen, met daarin het gewenste ruim gedefinieerde partijverbod. Tot en met 21 maart 2023 is het wetsvoorstel in internetconsultatie, waarna het in de loop van dit jaar aan de Tweede Kamer zal worden voorgelegd.

Het nieuwe wetsvoorstel bevat een aantal wijzigingen voor zowel nieuwe als reeds bestaande politieke partijen. Een deel van die veranderingen gaat over hun financiering. Dat was al grotendeels geregeld via de Wet Financiering van Politieke Partijen (WFPP), maar die wet wordt nu ondergebracht in de WPP. Ook wat de financiering betreft verandert er iets wezenlijks. Een nieuw op te richten Autoriteit Wet op de Politieke Partijen moet toezicht houden op de financiering en transparantie van partijen en wordt ook verantwoordelijk voor het uitkeren van de subsidies. Deze Autoriteit bestaat uit maximaal vijf leden, die worden benoemd op basis van 'deskundigheid' – een merkwaardige stipulatie voor een controleorgaan dat zo sterk ingrijpt in het democratisch proces.

De belangrijkste wijziging betreft echter de mogelijkheid om via de rechter een politieke partij te verbieden. Dat wordt geregeld in Hoofdstuk 11 van het wetsvoorstel. Opvallend is de compacte omschrijving van dit hoofdstuk, zeker gezien haar belang en reikwijdte voor de Nederlandse democratie. We kunnen de letterlijke tekst hier dan ook onverkort weergeven:

HOOFDSTUK 11. REGELS INZAKE HET VERBIEDEN VAN POLITIEKE PARTIJEN, Artikel 86

1. Een politieke partij wordt door de Hoge Raad op verzoek van de procureur-generaal bij de Hoge Raad verboden verklaard en ontbonden indien de partij door haar doelstelling of werkzaamheden een daadwerkelijke en ernstige bedreiging vormt voor een of meer grondbeginselen van de democratische rechtsstaat.
2. Onder de grondbeginselen van de democratische rechtsstaat worden in ieder geval verstaan:
 - a. periodieke, vrije en geheime verkiezingen;
 - b. democratische besluitvorming;
 - c. grondrechten;
 - d. scheiding van machten;
 - e. onafhankelijke en onpartijdige rechtspraak.
3. Een verzoek tot een verbod op grond van het eerste lid kan betrekking hebben op één of meer neveninstellingen van een politieke partij.

Artikel 87 (Verbrede toepassing op politieke vereniging)

Artikel 86 is van overeenkomstige toepassing op een politieke vereniging.

Het eerste wat in het oog springt is dat een partijverbod alleen uitgesproken kan worden door de Hoge Raad. Het verzoek daarvoor moet afkomstig zijn van de procureur-generaal van de Hoge Raad. De huidige procureur-generaal is de twee jaar geleden benoemde Edwin Bleichrodt – oud partner bij advocatenkantoor Pels Rijcken. Sinds 1969 levert dit advocatenkantoor de landsadvocaat voor Nederland. Bovendien wordt de bulk van de omzet van dit kantoor verdiend door overheidsopdrachten. En, zoals in het geval van Bleichrodt, worden oud-advocaten en partners van dit kantoor vaak geplaatst op cruciale plekken in de juridische carrousel. Een mogelijk politiek belangenconflict is nooit gewenst voor een democratie, maar we bereiken toch wel het toppunt van corrupte verstrengeling wanneer met deze verstrengeling een democratisch gekozen partij verboden kan worden.

Een tweede opvallend element betreft de opsomming onder lid 2 van enkele grondbeginselen van de democratische rechtsstaat. Het lijkt op een afleiding, want de zin die de opsomming inleidt trekt het veel breder. De zinsnede “in ieder geval” kan duiden op andere hier niet genoemde grondbeginselen, of zelfs een bredere interpretatie ervan. Bij de introductie van het wetsvoorstel werd daar al op gezinspeeld. Het ‘prediken van geweld’ door een partij zou volgens het kabinet het artikel al kunnen triggeren – waarbij niet aangegeven werd wat men dan onder het begrip geweld verstaat.

Verder valt de toevoeging van lid 3 en artikel 87 op. Deze trekken de werking van de wet breder naar aanverwante instellingen of verenigingen. Dat kan implicaties hebben bij een verbod op een partij die daarna als politieke vereniging verder wil gaan. Ook treft het wellicht aanhangige instituten, zoals wetenschappelijke bureaus of andere gelieerde instellingen van de getroffen partij.

Hoe compact de artikelen ook omschreven zijn, hun impact lijkt allesomvattend en allesvernietigend. Het is dan ook geen speerpuntwet die een mogelijke ondemocratische angel uit een partij onschadelijk maakt. Het is een juridische clusterbom die getriggerd kan worden door één persoon die wel erg nauw verbonden is met de belangen van de zittende macht.

In de praktijk zal het niet de procureur-generaal zijn die het proces in werking stelt. Dat zal via een aantijging van democratie-ondermijnend handelen vanuit de samenleving moeten komen. Hun actuele retoriek en politieke framing aanschouwelijk, lijken er in ieder geval binnen de huidige kartelpolitici al kandidaten genoeg te zijn die de eerste steen willen werpen. Vooral vanuit D66 en VVD kringen is de roep op het partijverbod groot en de slachtoffers zijn bekend: PVV en vooral FVD. In een interview met de Volkskrant deinst VVD-staatssecretaris Eric van der Burg er niet voor terug om FVD te omschrijven als een serieuze bedreiging voor de democratische rechtsstaat. Zowel van der Burg als D66 fractievoorzitter Paternotte halen telkens het interview van FVD parlementslid Gideon van Meijeren op de Belgische podcast Compleetdenkers aan. In dat interview geeft van Meijeren aan dat de bevolking steeds meer

ontevreden raakt en dat dit mogelijk kan leiden tot een situatie van verzet en opstand, waarbij men uiteindelijk naar het parlement trekt. Die geheel logische redenering wordt sindsdien bij de FVD in de schoenen geschoven als een oproep om het parlement te bezetten. Een volslagen verdraaiing van de werkelijkheid, maar de framing is een gedane zaak en het beklijft.

De kern van het partijverbod; het uitschakelen van een democratisch gekozen partij, is koren op de molen van de zittende macht. Zij kunnen onwelgevallige partijen negeren, uitsluiten en in de hoek zetten, totdat die partijen en hun aanhang zich niet meer gehoord voelen. Precies dat zien we gebeuren bij partijen als PVV en FVD, die door een constante framing met termen als ‘extreem rechts’, ‘ondemocratisch’ en zelfs ‘fascistisch’ zwartgemaakt worden. Dat drijft hen en hun aanhang tot wanhoop, waardoor een oproep tot demonstratie of verzet al als een oproep tot geweld kan worden gezien. Bovendien wordt door de constante herhaling van de leugen als framing een beeld gewekt waarin de framing als werkelijkheid wordt opgediend. Met het nieuwe wetsvoorstel heeft de zittende macht nu een extra stok achter de deur om onwelgevallige oppositie snel en doeltreffend uit te schakelen. De beperkte keuze voor oppositiepolitici is eenvoudig: gedwee binnen de piketpalen van de zittende macht hun oppositie voeren, of het mikpunt worden van framing en uitsluiting, mogelijk leidend tot de totale vernietiging van hun partij.

De vraag is of de democratie zelf weerbaar genoeg is om deze nieuwe dolksteek in de rug te weerstaan. Niet de democratie in enge zin, die van verkiezingen, regeringsvorming en kritische oppositie. Maar wellicht wel de democratie in bredere zin; die van de bevolking zelf en haar belangen. Want partijen die verboden worden, zullen als buiten-politieke beweging verder kunnen gaan en hun aanhang zal zich bestolen voelen. Dat geeft extra dynamiek in een samenleving, een dynamiek die zomaar momentum kan pakken in een land waarin de ontevredenheid over de zittende politieke macht naar een historisch dieptepunt is gedaald. Die “trek naar het parlement” waar het partijkartel zo bang voor is, kan dan wel eens werkelijkheid worden. Juist de hoogmoed van de zittende macht zou wel eens de ware kracht van een democratie kunnen gaan ontketenen. ■

De Duitse pandemie gekte afgeschaft en toch volgehouden

Marijn Scholtens

Duitsland is, in tegenstelling tot de rest van Europa, nog altijd zeer terughoudend wanneer het aankomt op het afschaffen van de coronamaatregelen. Inmiddels zijn de meeste maatregelen weliswaar afgeschaft, maar zijn er zowel op federaal als op deelstaatniveau nog diverse regels actief, zoals een mondkapjesplicht in het ov en een isolatieplicht bij een positieve test. Als donderslag bij heldere hemel verklaarde Christian

Drosten, de beruchte ontwikkelaar van de PCR-test voor SARS-CoV-2, op Tweede Kerstdag dat de pandemie voorbij is en we nu in een endemie overgaan. Een endemie is een staat waarin het virus permanent zal blijven rondcirkelen, maar zonder dat het nog een noemenswaardig gevaar zal vormen. De uitspraak zorgde dan ook voor een volgende stap binnen het publieke debat over de vraag of de coronamaatregelen nog wel noodzakelijk zijn of niet.

John Erkens

Federaal minister van Justitie Marco Buschmann (FDP) beloofde na de beëdiging van het eerste kabinet-Scholz eind 2021 dat alle coronamaatregelen per eind maart 2022 definitief zouden komen te vervallen. Dat gebeurde echter niet. Met tegenzin van de SPD en De Groenen werd de mondkapjesplicht in binnenruimtes afgeschaft, maar bleef deze wel behouden in het openbaar vervoer. Vervolgens besloot het kabinet om in september een nieuw pakket aan coronamaatregelen in te voeren, ook wel de ‘winterbandenregeling’ genoemd, die geldt tot april 2023. Deze omvatte onder andere een FFP2-maskerplicht voor de ICE-trein, een aanscherping zelfs dus, maar deelstaten mochten zelf de regels bepalen voor het lokale openbaar vervoer. De maatregelen werden destijds vooral uit voorzorg afgekondigd, hoewel al snel duidelijk werd dat het coronavirus voor de zorg geen grote problemen meer zou veroorzaken.

Nadat Drostén zijn uitspraak deed, haalde minister van Justitie Buschmann deze direct aan als argument om de resterende maatregelen per direct af te schaffen. Drostén wordt immers gezien als de autoriteit op het gebied van het coronavirus en geniet nog altijd een hoog aanzien bij zowel de politiek als de bevolking. Desondanks willen vooral de SPD en De Groenen voorlopig nog niet af van de mondkapjesplicht en bestaat er onder de bevolking nog een noemenswaardig draagvlak voor het handhaven ervan. Dat Buschmann en de FDP zich hard willen maken om de laatste maatregelen nu af te schaffen, is opmerkelijk aangezien de FDP ook vóór de nieuwe maatregelen stemde en het Buschmann zelf was die de mondkapjesplicht verdedigde als een kleine, werkzame maatregel met een acceptabele inbreuk op grondrechten. Karl Lauterbach (SPD), de federaal minister van Volksgezondheid, wil echter nog niets van een afschaffing weten. Tijdens een interview gaf hij aan dat na jaren van maatregelen het niet zou hoeven uitmaken of de maatregelen nog een paar weken langer dan nodig zouden voortbe-

staan. Dit kwam hem op kritiek te staan van enkele staatsrechtsgeleerden, die Lauterbach verweten geen respect te hebben voor de grondwet.

Omdat deelstaten zelf konden bepalen of ze voor het regionale openbaar vervoer een mondkapjesplicht wilden handhaven, hebben enkele deelstaten de mondkapjesplicht op eigen initiatief al afgeschaft en vervangen door een vrijblijvende aanbeveling. Het gaat om Beieren, Saksen-Anhalt en Sleeswijk-Holstein, waar de CSU en CDU aan de macht zijn. Dat de mondkapjesplicht is afgeschaft heeft dan ook niet zo zeer te maken met voortschrijdend inzicht dat het mondkapje op geen enkele manier bescherming biedt, en dus geen enkel nut heeft, maar lijkt eerder een poging te zijn om Lauterbach en de federale regering te tarten. Er wordt dan ook benadrukt dat het mondkapje een geweldig instrument is, maar dat een draagplicht niet meer proportioneel zou zijn.

In het dagelijkse leven zijn er nog steeds veel Duitsers die een mondkapje dragen terwijl het niet verplicht is, bijvoorbeeld in de supermarkt, op het station of op straat. Tegelijkertijd neemt het draagvlak wel af, wat we zien aan het feit dat steeds minder mensen een mondkapje in het openbaar vervoer dragen waar het nog wel verplicht is. Desondanks draagt de overgrote meerderheid deze nog wel waar het moet en wordt er ook nog steeds op gehandhaafd. Onderbelicht is ook de mondkapjesplicht in ziekenhuizen. Een gesprek uit eerste hand met een zwangere Duitse vrouw deed leren dat in het universitair ziekenhuis in Düsseldorf nog steeds een testplicht geldt voor zowel patiënten als bezoekers. Ook moet iedereen een FFP2-masker dragen, inclusief de zwangere vrouw, en zelfs tijdens de bevalling. In sommige ziekenhuizen wordt inmiddels wel steeds meer geklaagd over de maatregelen, waaronder de FFP2-maskerplicht, aangezien deze een belasting vormt voor het personeel en er überhaupt nauwelijks nog ernstig zieke coronapatiën-

ten zijn. In plaats daarvan is er wel een griepgolf zoals in de jaren vóór 2020, met daarbovenop het structurele personeelstekort in de zorg dat net als in Nederland al jarenlang een probleem vormt. De toenemende werkdruk en de plicht voor zorgmedewerkers om zich te laten inenten, die inmiddels al wel weer is geschrapt, hielp ook niet bepaald mee om nieuw personeel te werven en bestaand personeel te behouden. Verantwoordelijk voor het personeelsbestand is dezelfde Lauterbach, die het regelmatig in de media moet ontgelden met kritiek vanuit de zorg over zijn wanbeleid, met termen als ‘catastrofaal’ en ‘wereldvreemd’.

Aansluitend op de griepgolf is er dan ook terughoudendheid bij andere deelstaten om de mondkapjesplicht in het regionale openbaar vervoer op te heffen. Zo wordt bijvoorbeeld aangegeven dat de mondkapjesplicht ook nuttig zou zijn om griepinfecties en het RS-virus tegen te gaan. Zelfs als dat zo zou zijn, is dit een overtreding van de Duitse gezondheidswet die stelt dat een mondkapjesplicht alleen mag worden uitgevaardigd om infecties van het SARS-CoV-2-virus te proberen tegen te gaan. De maatregel mag dus niet worden misbruikt voor andere infecties, maar het is praktisch onmogelijk om deze aan te vechten bij de rechter, waardoor de burger machteloos staat. Uit diverse peilingen in de media blijkt echter dat veel burgers, soms zelfs de helft, geen probleem hebben met het voortzetten van de mondkapjesplicht, ook tegen andere ziekteverwekkers.

Er zijn ook nog andere argumenten die worden aangevoerd om de mondkapjesplicht vooral in stand te houden. Een senator van de deelstaat Berlijn, Klaus Lederer (Linke), stelt bijvoorbeeld in de krant Berliner Zeitung: “Op dit moment zijn de signalen uit de ziekenhuizen dusdanig dat ze meer dan vol zijn en overal een personeelstekort bestaat. Op die manier zie ik het dragen van mondkapjes in de wintermaanden ook als een daad

van solidariteit.” Het toverwoord is daarmee gevallen. Wanneer in Duitsland iets als een daad van solidariteit wordt aangemerkt krijgt het een extra lading mee, waardoor er extra druk ontstaat bij de Duitser om er vooral aan mee te doen en al helemaal geen kritische vragen over het nut ervan te stellen. Iemand die niet mee doet, wordt dan gezien als ‘onsolidair’, wat naar Duitse maatstaven overeenkomt met een vervloeking en verstoting uit de gemeenschap. In elk geval onderstreept het vooral de symboliek van het mondkapje en dit sluit aan op het patroon van meer symbolische daden, zoals het laten zien van Oekraïense vlaggen of het afknippen van haar in zogenaamde solidariteit met vrouwen in Iran.

De mate waarin men nu middels een mondkapjesplicht gedwongen wordt om ‘mee te doen’ en de mate waarin daarbij inbreuk wordt gemaakt op grondrechten, is ongekend. Want waar solidariteit voorheen altijd op vrijwilligheid stoelde, lijkt men nu vooral in te zetten op dwang. Er moet hoe dan ook ‘solidariteit’ getoond worden, waarbij het collectief de zwakkeren beschermt aan de hand van gedwongen maatregelen, ook als deze geen enkel nut hebben of zelfs een sterk nadelig effect hebben.

Volgens Lauterbach is een definitieve afschaffing van alle maatregelen in april 2023 op dit moment ‘waarschijnlijk’, maar aangezien er altijd zwakkeren zullen zijn en mensen die bescherming nodig hebben, al dan niet als gevolg van de nevenschade van deze maatregelen, zal er altijd wel een reden te vinden zijn om uit veronderstelde solidariteit vooral de maatregelen in stand te houden. ■

Klaus Lederer (Linke):
“ik zie het dragen van
mondkapjes ook als een
daad van solidariteit”

Verbanningsoorden voor ontwortelde burgers

J. Verschoor

In 2023 wil Utrecht speedwerk maken van het Grote Herstart project om de stad op te knippen in vier afzonderlijke kernen. Elke kern wordt middelpunt van een zogenaamde 15-minutenstad. Daarmee wordt bedoeld dat elke bestemming binnen de kern per fiets of lopend binnen een kwartier bereikbaar is. Het gaat om de supermarkt, de dokter, de school. Hoe de ouderen en gehandicapten zich in de 15-minutenstad moeten behelpen, is onduidelijk. Maar de overheid heeft haast. Ze wil de stadsbewoners snel vastbinden aan hun eigen wijk. Die mogen ze, via controlesluizen, uitsluitend verlaten als ze in het bezit zijn van goedkeuring door het stadsbestuur.

De motor van het plan is PvdA-burgemeester Sharon Dijksma. Deze vrouw behoort – met Mark Rutte – tot de dierbaarste vrienden van Klaus Schwab van het WEF (World Economic Forum). Evenals Schwab, wil Dijksma dat burgers afstand doen van hun auto. Dat is volgens haar gewenst, om het klimaat te redden. Nu gaat het bij deze figuren helemaal niet om het klimaat. Hun doel is eindeloze controle. Burgers met eigen auto passen niet in dit plaatje van de 15-minutensteden die door het WEF ontworpen zijn en uitgerold worden in steden in de hele wereld. Na Utrecht zijn andere steden in Nederland aan de beurt.

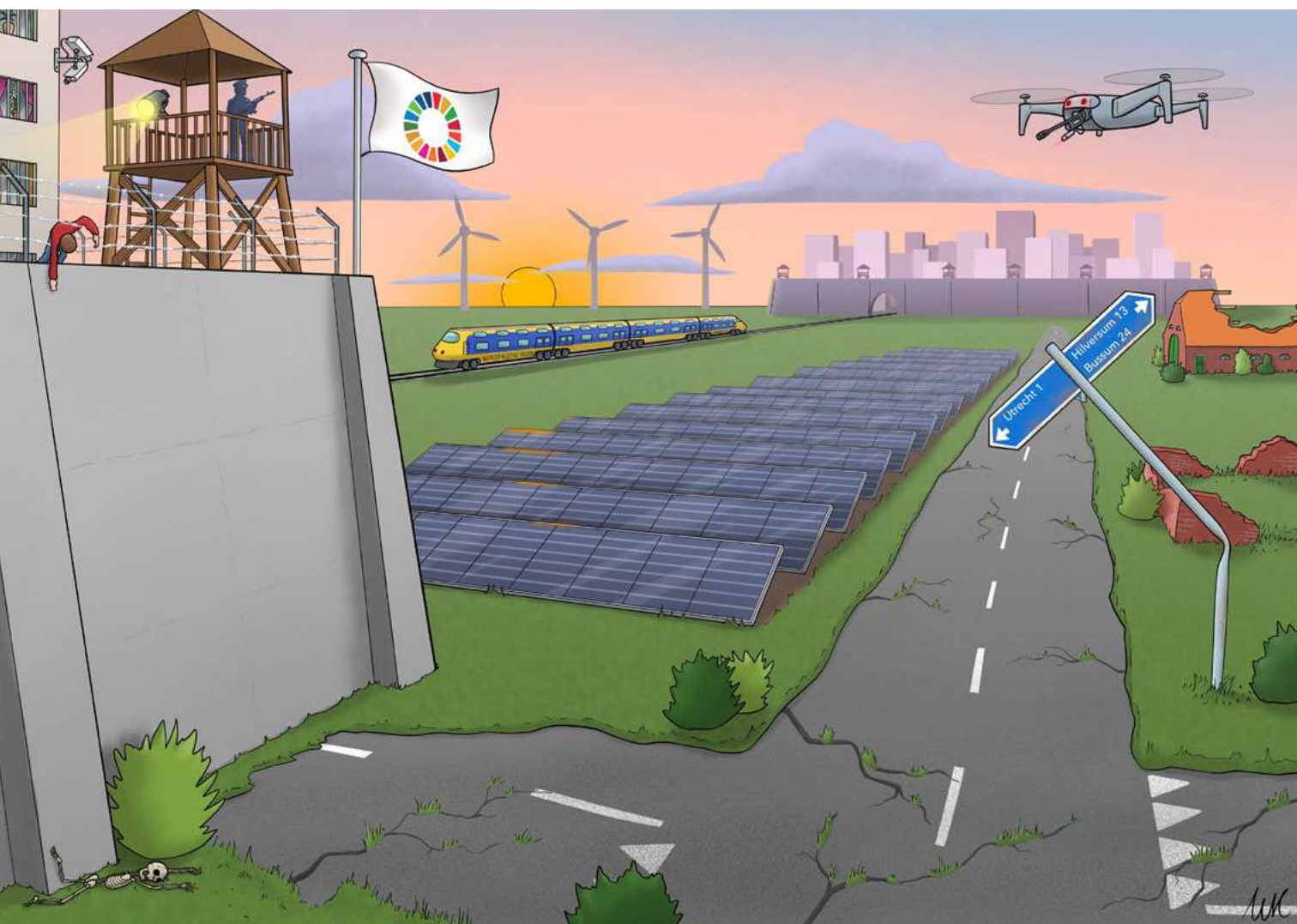
Huisarts Renée Hoenderkamp geeft als visie: “Dit is angst-aanjagend. Het is wat de globalisten willen. Mensen insluiten in kleine gebieden. Niet reizen. Thuiswerken. Corona legde het fundament. Dit is slechts het begin van totale controle en insluiting van mensen. Geen bijeenkomsten, geen bewegingsvrijheid, universeel basisinkomen en sociaal kredietsysteem.” Professor De Ruiter, een bekende psycholoog, zegt het zó: “We

zijn een borderline-land geworden, de mensen hebben een kort lontje, ze zijn emotioneel en impulsief.”

Steden zijn inmiddels verminkt tot ‘*smart cities*’, uitgerust met camera’s aan lantarenpalen en op alle straathoeken. Alle burgers worden ‘*smart*’ bespioneerd, d.w.z. volautomatisch in de gaten gehouden. De camera’s werken op basis van gezichts-herkenning. Zo moet iedereen worden opgepakt die door het gezag wordt gezien als ‘*terrorist*’, ‘*lastpak*’ of gewoon als ‘*criticus van het overheidsbeleid*.’ Van elke auto worden de bewegingen volautomatisch gevolgd. Iedereen die op een verboden tijdstip rondrijdt of parkeert op een niet-toegestane plek, mag rekenen op sancties, zoals een rijverbod.

Zoals alle WEF-acties, vormen Dijksma’s plannen een onderdeel van wereldomvattende dwangmaatregelen. Overal wordt gewerkt aan verlamming van de mobiliteit, teneinde de ‘surveillance’ op te kunnen voeren. Onlangs heeft de universiteitsstad Oxford in Engeland maatregelen goedgekeurd die sadistische trekjes vertonen. Burgers in Oxford zullen bij de overheid moeten aankloppen om meer te mogen reizen buiten de eigen gemeente dan de maximaal toegestane twee trips per maand. De bevolking zal moeten vechten om ‘*Ausweise*’.

Heel Nederland zal de gevolgen van onderdrukking van de vrije mobiliteit aan den lijve ondervinden. Vele jaren terug is Nederland door Rutte aan het WEF uitgeleverd als favoriete ‘proeftuin.’ Het verlammen van het vrije verkeer is een van de doelstellingen. Vandaar dat zoveel sleutelposities in de verkeerssector zijn toegespeeld aan D66-gezinde personen. Dit geldt voor de dames Rintel (chef van KLM), De Jager (chef van

Wilfred Klap

ANWB) en Thijssen (chef van VNO-NCW), alsmede Wouter Koolmees (sinds kort baas van de spoorwegen).

In december 2022 verwierf de NS toestemming om tot het jaar 2035 als enige gebruik te mogen maken van het 'hoofdnet'. Dit omvat de meest winstgevende routes. Van 'marktwerking' op de rails is geen sprake meer. Prompt plaatste Koolmees een order van 600 miljoen euro voor levering van zestig dubbeldeks treinstellen, waarmee 30.000 passagiers kunnen worden vervoerd. De uitleg hierbij is dat deze treinen ontworpen zijn voor bediening van steden die nog gebouwd moeten worden. Er wordt op 1 miljoen nieuwe woningen gerekend, wat bewijst dat Mark Rutte nu hard werkt aan het verwelkomen van honderdduizenden asielzoekers en andere nieuwkomers.

In de toekomstige steden nabij het spoornet zullen flatgebouwen hutjemutje worden neergezet. De asielzoekers en andere bewoners van opzettelijk misvormde nieuwe steden worden onderworpen aan toezicht. De agressie en overlast die nu al kenmerkend zijn voor nieuwe wijken, nemen dan nog dramatischer vormen aan. Maar verwacht mag worden dat de politiek stug zal weggijken. Er zal geen ruimte zijn voor het parkeren van auto's; autobezit in de nieuwe wijken wordt misschien zelfs verboden. De weinige toegestane auto's zullen stuiten op sluizen en hobbels. Het 'autootje pesten' is de nieuwe werkelijkheid, gehandhaafd met digitale controle, waardoor bewoners geen andere keuze meer hebben dan de dubbeldekkers van Wouter Koolmees.

Het opperbestuur van de NS berust bij een Raad van Commissarissen, waarin Paul Rosenmöller (GroenLinks) twaalf jaar lang zitting heeft gehad. Als jong vakbondsleider wilde deze miljonairszoon bedrijven ‘kapot staken’. Waarom iemand met dergelijke denkbeelden bij de spoorwegen kon binnentreden is een raadsel. Momenteel is deze Rosenmüller bestuurder van de Postcode Loterij, een steunpilaar van het Rutte-regime en ondemocratische ngo’s. Een tweede ‘link’ tussen de Postcode Loterij en de Raad van Commissarissen van de NS wordt gevormd door de directeur van Natuurmonumenten; een ngo die jaarlijks vijftien miljoen euro ontvangt van de Postcode Loterij. Zo is de NS verpolitiekt en plooibaar gemaakt voor de extreme denkbeelden die horen bij de spooksteden van de ‘Great Reset’.

De spooksteden passen in een nachtmerrie – genaamd ‘Tri-State’; de ondemocratische samenvoeging van Nederland met Vlaanderen en Noordrijn-Westfalen. Het is bedacht door de onbekende planoloog Peter Savelberg. Hij liegt de mensen voor dat ‘Tri-State’ zal concurreren met het grootstedelijk gebied van Tokio (46 miljoen inwoners). Dit idee is op z’n zachtst gezegd amateuristisch; de culturele verschillen tussen de drie betrokken landen zijn veel te groot.

Ook gelooft Savelberg in ‘hyperloops’ als onderlinge verbinding tussen steden in deze ‘Tri-State’. De ‘hyperloop’ is een lage luchtdruk vervoersysteem via buizen/tunnels, geschikt voor raket-achtige cabines die voortrazen met een snelheid van 300 tot 1000 km per uur. Het is een doodgeboren kind; de ‘hyperloop’ is een technische onmogelijkheid. Savelberg beweert dat ‘Tri-State’ bijdraagt aan ‘duurzaam ontwikkelingsdoel’ SDG 11 (inclusie en duurzame stadsontwikkeling). Dit SDG 11 is even warrig als een ander doel dat hij nastreeft, namelijk de (onleefbare) ‘Cities of Tomorrow’ die door Klaus Schwab zijn bedacht. De dromen van Savelberg zijn gevaarlijk, omdat ze steun krijgen van Mark Rutte en de IVBN (Vereniging van Institutionele Beleggers in Vastgoed), een groep vastgoedontwikkelaars.

Het hele gebied van ‘Tri-State’ wordt verstedelijkt, de boeren worden verjaagd. Nu al bestaat de bevolking in Nederland, Vlaanderen en Noordrijn-Westfalen deels uit ‘nieuwkomers’.

De toestroom van miljoenen nieuwe vreemdelingen betekent ontwrichting en ontregeling.

In het VK, Zweden en Denemarken wordt een beleid gevolgd dat gericht is op verwijdering van criminele en overlast veroorzakende asielzoekers. De mensensmokkelaars raken nog meer geïnteresseerd in Nederland als eindbestemming voor hun klanten. De aanzuigende werking van Nederland wordt verder versterkt doordat Mark Rutte weigert te begrijpen dat een kostbare verzorgingsstaat niet kan bestaan zonder controle aan de grens. Zo sterk is de houdgreep van Klaus Schwab kennelijk op het kabinet, dat Wopke Hoekstra op 18 januari 2023 moet komen opdagen – vergezeld door de koning – bij een geheime vergadering van het WEF in Geneve, met als gevolg dat hij een gepland overleg met de Tweede Kamer moet afzeggen.

Alles wijst op het voornemen van Rutte om de poorten van Nederland zo wijd mogelijk te openen. In 2018 besloot Duitsland het recht op gezinshereniging voor asielzoekers te schrappen, een door Merkel zonder goedkeuring van de Bundestag ingevoerd recht. Het werd een onbetaalbare aan gelegenheid. Rutte, die altijd prat ging op zijn samenwerking met Angela Merkel, besloot in 2018 het Duitse voorbeeld niet te volgen, en anders dan hij steeds beweert, is hij allerm minst van plan een barrière op te werpen tegen de ongecontroleerde massa-immigratie.

In de toekomstige monstersteden van de ‘Tri-State’ zijn de kansen op passend werk minimaal. Dat kan niet anders dan tot agressie leiden, waarvan veel spanning in de steden nu al een voorbode is. In Nederland hebben zich in 2022 in woonwijken in totaal 117 explosies voorgedaan. Het aantal kinderen

De spooksteden passen in een nachtmerrie – genaamd ‘Tri-State’

onder 18 jaar dat in 2022 werd aangehouden met wapens op zak, bedroeg 1.700 – tegen driehonderd in het jaar ervoor. Bu-renoverlast is een nationaal probleem geworden. Elke gemeente in Nederland loopt gevaar. Onlangs was er sprake van een geplande verwoesting van Stroe, gelegen aan de westrand van de Veluwe, een vreedzaam, christelijk dorp met 1.600 inwoners, onder wie veel boeren. Alles zou worden opgeofferd om plaats te maken voor een monsterstad van 70.000 inwoners. Toen het

plan uitlekte, maakte de overheid zich ervan af met de smoes dat het allemaal zo niet was bedoeld. Misschien blijft Stroe gespaard, maar het boze oog van Rutte kan een hel maken van elke ongerepte vierkante kilometer van Nederland. Er is een nieuwe Omgevingswet (2023), waarmee de overheid zonder ‘lastige’ procedures al het boerenland mag afpakken voor de bouw van nieuwe stadswijken. ■

Transatlantische Roofriders

Tjeu Lemmens

Op 23 december jl. heeft de Tweede Kamer een nieuwe maar complexe pensioenwet aangenomen. Het legaliseert de grootste financiële operatie sinds mensenheugenis. Veel is nog onduidelijk, onder andere hoe de pensioenherziening voor de deelnemers zal uitpakken. Duidelijk is wel dat het een geldverslindende operatie zal worden; dat pensioenfondsen extreem veel geld kwijt zijn aan externe vermogensbeheerders voor beheer- en prestatievergoedingen. Zo hoog zijn die vergoedingen, dat de vraag rijst in hoeverre hier sprake is van ontvreemding van de arbeidsvruchten van hardwerkende maar onwetende burgers. Tegelijkertijd is een proces gaande van ontmanteling van de maakindustrie in Europa, die is ingezet met een drastische verhoging van energieprijzen. De beschuldigende vinger wijst stevast naar het oosten. Maar de ontwikkelingen zijn beter verklaarbaar wanneer we Europa zien als het laatste wingewest van Amerika, ooit een supermacht, waarvan nu de wereldheerschappij zienderogen verbrokkelt.

Tijdens het Kamerdebat voorafgaande aan de nieuwe pensioenwet die met twee-derde meerderheid werd aangenomen, kon de verantwoordelijke minister Carola Schouten niet alle

ter zake doende vragen beantwoorden, wat betekent dat haar ambtenaren geen flauw benul hebben hoe de wet precies in elkaar steekt en wat de lange termijn gevolgen kunnen zijn voor de pensioendeelnemers. Het zou moeten worden onderzocht in hoeverre grote vermogensbeheerders als Blackrock – een Amerikaanse financiële grootmacht, die 75 medewerkers in Nederland heeft gestationeerd – een vinger in de pap hebben gehad bij het opstellen van de nieuwe wet. Wat vooral wantrouwen wekt is dat niemand helder kan uitleggen wat deze kolossale en geldverslindende herziening zo dringend noodzakelijk maakt. Daarbij borrelt de vraag op in hoeverre deze wet, waarvan doorgewinterde specialisten toegeven dat zij de fineses niet doorzien, de bedoeling heeft om te verhullen dat veel vermogen sluipenderwijs uit de pensioenpotten wegsijpelt.

Het ontvreemden van de vruchten van arbeid verricht door anderen is van alle tijden. De middeleeuwse roofriders eigenden zich het bezit van anderen toe met een hellebaard in de hand. Met de uitvinding van de boekdrukkunst kon met papiergeld het ontvreemden geweldloos en vrijwel onzichtbaar gebeuren. Met de recente uitvinding van virtueel geld, opgesla-

gen als getallen in computers, kon het ontvreemden pas echt grootscheepse vormen aannemen. De moderne roofridders gebruiken geen kletterende wapens, maar bedienen zich van financiële constructies die rusten op de pijlers van in wiskunde en statistiek gegoten economische modellen. Deze zijn zo complex, dat ze alleen met krachtige computers kunnen worden doorgerekend. De kopers, vooral pensioenfondsen en verzekeraars, begrijpen er geen snars van en zien de goocheltrucs aan voor geniale tovenarij. Het ontwikkelen van deze wanproducten, want dat zijn het, wordt ondersteund en gelegitimeerd door een massieve hoeveelheid wetten. Deze constructies worden aangeprezen onder de noemer ‘financial engineering,’ – het zijn tenslotte bedenksels van Amerikaanse bodem. Deze vorm van legale roof woekert als tuinmansverdriet door het hele financiële stelsel. Hoe is dat mogelijk? Om die vraag te

beantwoorden is het dienstig om met zevenmijlslaarzen door de recente geschiedenis van ons geldstelsel te stappen.

Amerika heeft zich kunnen ontwikkelen tot een supermacht voornamelijk als gevolg van het geldstelsel dat in 1944 tijdens een conferentie in Bretton Woods werd geaccepteerd door vertegenwoordigers van 44 landen. Toen werd de dollar in het zenit gehesen als wereldreservemunt, zeer tegen de zin van John Maynard Keynes, de toenmalige directeur van de Britse centrale bank. Hij begreep glashelder dat wanneer één land de bevoegdheid krijgt de wereldmunt uit te geven, dit een onevenredig voordeel oplevert voor dat land. Hij begreep ook wat Nathan Mayer Rothschild (1777-1836) – telg uit de schatrijke bankiersdynastie Rothschild – al veel eerder wist, namelijk dat niet de regering van een land de werkelijke macht heeft, maar degene die de zeggenschap heeft over de geldschepping. Het land dat

de wereldreservemunt beheerst, kan geld dat de hele wereld nodig heeft voor het importeren van goederen en handeldrijven scheppen uit het niets. Dit oneerlijke geldsysteem bestaat nog steeds, zij het dat in 1971 de dollar werd losgekoppeld van de goudstandaard en vervangen door de petrodollar. Dat jaar was ook het begin van een decennium durende hoge inflatie.

Amerika kon zich nu legaal de vruchten van de arbeid van anderen toe-eigenen, waardoor de schatrijke elite, die opereert vanuit financiële tempels op Wall Street, hun vermogens extreem kon vermeerderen. Het stelde het land in staat uit te groeien tot een supermacht met een ongekend militair overwicht. Maar wereldrijken komen op, bestaan een tijdje en gaan uiteindelijk ten onder. Deze historische wetmatigheid werd ruim een eeuw geleden geboekstaafd door Oswald Spengler in *De ondergang van het Avondland*, waarbij met Avondland Europa wordt bedoeld.

De wereldheerschappij werd bevorderd doordat Amerika, na de Tweede Wereldoorlog, Europa onder druk zette afstand te doen van zijn koloniën. Het resulteerde in neokolonialisme met nu niet Europa maar Amerika als uitbouter van de quasi zelfstandig geworden voormalige koloniën in Afrika en Azië. Het exploiteren van deze wingewesten was buitengewoon profijtelijk voor de financiële elite. Maar er wordt al vele jaren duchtig in de sokkel van de financiële kolos gehakt, met name door de BRICS-landen, die bezig zijn een eigen munt in snel tempo te ontwikkelen, waarover het artikel hiernaast verslag doet. Voorts onttrekken de wingewesten zich meer en meer aan de invloed van Amerika en scharen zich achter de BRICS-landen. Zij voelen haarfijn aan dat de wereldheerschappij van Amerika tanende is.

Maar de schatrijke Amerikaanse bovenlaag, die zich al drie generaties superieur waant aan de rest van de wereld, laat zich niet zomaar van hun profijtelijke en invloedrijke sokkel stoten. Nu de niet-westerse landen hen in toenemende mate de rug toekeren, richt het zich op West-Europa, en de Europese regeringen staan toe dat er met hun bevolking, industrie en welvaart wordt gesold.

Amerika kon zich nu legaal de vruchten van de arbeid van anderen toe-eigenen

Met name Duitsland had tot voor kort een florerende, technologisch hoogontwikkelde maakindustrie. Doordat de kosten voor energie kunstmatig zijn verviervoudigd, is fabricage van ijzer, staal, chemicaliën, auto's, landbouwmachines, elektronica en vele andere industriële producten nu vrijwel onmogelijk gemaakt. Ook Nederland merkt de gevolgen. Zo hebben energie slurpende bedrijven als Aldel in Delfzijl, dat bauxiet erts omsmelt tot aluminium, en zinkproducent Nyrstar in Budel de productie stilgelegd. Een tweede wapen dat Amerika inzet, is bedrijven met de geldbuidel lokken. Met een recent subsidiepakket van 369 miljard dollar, officieel bedoeld om de inflatie te beteugelen, wordt het bedrijfsleven ondersteund. Ook de Europese grootindustrie lonkt naar de geldpotten aan de andere kant van de Atlantische oceaan en multinationals overwegen hun Amerikaanse tak te versterken ten koste van het Europese moederbedrijf. EU-economen roepen dat overheden moeten ingrijpen met beschermende maatregelen. Men kan schreeuwen wat men wil, van politici valt weinig heil te verwachten, hooguit een doekje voor het bloeden. Het gevolg is dat de industrie in Europa ontmanteld wordt en dat voorspelt weinig goeds voor toekomstig welvaart en welzijn.

Dan komen we nu tenslotte weer terug op de gigantische Europese pensioen-spaarpotten, waarvoor Nederland zojuist een nieuwe wet heeft aangenomen. Laten we daartoe eens kijken hoe diep de Amerikaanse hellebaarden reiken in het grootste Nederlandse pensioenfonds – het ABP. Het vermogen is in 2021 met 11,4% gegroeid, van € 496 miljard naar € 552 miljard, maar de vergoedingen aan de externe vermogensbeheerders zijn exorbitant hoog. Voor de 10% van het vermogen dat externe

vermogensbeheerders in private equity, opportunity fund en hedgefondsen hebben 'belegd', is bijna € 4 miljard aan prestatie- en beheervergoedingen uitgegeven. De totale beleggingskosten, bestaande uit beheer- en prestatievergoedingen plus transactiekosten bedragen € 5,6 miljard. De 1,2 miljoen werkende ABP-deelnemers hebben in totaal € 12,7 miljard aan premie ingelegd. Dit betekent dat 44% van de ingelegde premies over 2021 uitgegeven werd aan beleggingskosten, ofwel van elke premie-inleg werd gemiddeld 4600 euro uitgegeven aan kosten. Ook het ABP-bestuur vindt dit exorbitant hoog, want, zo zegt het: "we vinden de absolute omvang van de prestatievergoedingen fors en moeilijk uitlegbaar naar de deelnemers die al jarenlang wach-

ten op een verhoging van hun pensioen." Het betekent ook dat dit pensioenfonds het niet hebben moet van premie-inleg, maar van groei van het bestaande vermogen, en toename daarvan is behoorlijk conjunctuur afhankelijk; 2021 was een heel goed jaar voor aandelen. Maar de waarde van aandelen kan in een vloek en een zucht met 20% of meer dalen, wat in 2022 is gebeurd.

Europa heeft zich laten vangen in de strikken van goedgebekte transatlantische roofridders, die stelselmatig de Europese industrie ontmantelen en de pensioenpotten leegschrapen. Europa is het laatste wingewest van Amerika en als het Avondland economisch kopje onder gaat zal ook de wereldheerschappij van Amerika niet lang daarna volgen. ■

DOORKRUISING VAN DE GROTE HERSTART

Eén wereld, twee monetaire systemen

Sander Boon

De BRICS-landen, onder leiding van China en Rusland, ontwikkelen versneld een nieuw geldsysteem voor de wereld, waardoor de dominante rol van de VS ten einde komt. Washington heeft na de Tweede Wereldoorlog haar wereldmacht en dominantie rol aan de rol van de dollar als wereldvaluta te danken gehad. Daardoor bestond een unipolaire wereldorde. De opkomst van China wordt door velen in het Westen uitgelegd als een overname van deze Amerikaanse hegemoniale rol, met de Chinese yuan die als de opvolger van de dollar moet worden beschouwd. Dit is een denkfout, veroor-

zaakt door een projectie van westerse veronderstellingen over Chinese (en Russische) beweegredenen. Met het toekomstige valutasysteem dat zij in ijltempo bezig zijn te verwezenlijken, is het niet de bedoeling dat een hegemonische rol wordt nagestreefd. Door zich aan te sluiten bij het monetaire alternatief dat door de BRICS wordt gesmeed kunnen neutrale landen in Afrika, Zuid-Amerika en Azië onder het dollar-juk uitkomen en daarmee hun soevereiniteit herwinnen. Het nieuwe valuta- en handelssysteem is niet opgezet om andere landen vanuit één centrum te domineren. De aantrekkelijkheid van zelfbeschikking vormt een grotere bedreiging voor de rol van de dollar en

macht van de VS dan een Chinese yuan, die, zoals in het geval van de petrodollar, de scepter zal gaan zwaaien over nationale politieke en economische beslissingen.

De opkomst van de petrodollar in de jaren zeventig bracht zowel problemen – zoals schulden crises in derde wereldlanden – alsook een boost voor het mondiale bankwezen en een zwaarder wegende rol voor de dollar en de geopolitieke macht van de VS. Kapitaal stroomde richting Wall Street, waardoor de Amerikaanse overheid veel meer kon lenen dan onder normale omstandigheden het geval zou zijn geweest. Dat dollarsysteem werd echter steeds minder stabiel, steeds meer op schulden gebaseerd, en leidde tot steeds heftiger financiële crises voor anderen. Nu de rente stijgt door de aanhoudend hoge inflatie, dreigt het op schulden gebaseerde systeem geheel te ontsporen. Het vertrouwen neemt af en niet-Amerikaanse centrale banken en staatsfondsen hebben hun aankopen van Amerikaanse staatsleningen flink ingeperkt. De weerstand tegen het door de VS gedomineerde internationale financiële stelsel werd bovendien flink bevorderd door het bevroren van in westerse banken gedeponeerd Russisch dollarbezit als straf voor de interventie in Oekraïne. Daardoor kon de hele wereld zien dat Washington financiële macht kon gebruiken als een geopolitiek wapen, dat kan worden ingezet om landen te dwingen tot schikking naar westerse wensen.

Al sinds de kredietcrisis van 2008 streven landen naar (monetaire) soevereiniteit en naar mogelijkheden om de rol van de dollar terug te dringen. Toen de BRIC-organisatie (nog zonder Zuid-Afrika) in 2009 formeel werd opgericht, bevestigde de toenmalige Braziliaanse president Lula da Silva dat het overkoepelende doel van de organisatie eruit bestond de rol van de dollar in de aangesloten landen terug te dringen. De dollar werd namelijk ook gezien – naast instrument van de hegemoniale VS – als de dieperliggende oorzaak van de kredietcrisis. De toenmalige Chinese centrale bankier Zhou Xiaochuan somde het in 2009 zo op: “Het wenselijke doel van de hervorming van het internationale monetaire stelsel is het creëren van een

internationale reservemunt die losstaat van individuele naties en op lange termijn stabiel kan blijven, waardoor de inherente tekortkomingen die veroorzaakt worden door het gebruik van op krediet gebaseerde nationale valuta's worden weggenomen”.

China en de BRICS moesten terug naar de tekentafel. Hoe dat eruit moest zien, schetste de centrale bankier Zhou ook al in 2009. Het moest een supersoevereine valuta zijn, die niet slecht één land voordelen bracht, maar een door vele landen gedeeld voordeel. Hij herinnerde eraan dat de supersoevereine reservemunt lang geleden al ter sprake was gekomen. Al in 1944 had John Maynard Keynes voorgesteld een internationale munteenheid in te voeren, die hij de ‘Bancor’ noemde, en die gebaseerd zou zijn op de waarde van 30 representatieve grondstoffen. De nieuwe valuta zoals de BRICS die nu ontwikkelt, wordt gebaseerd op een mandje van grondstoffen, zoals Keynes stipuleerde.

Om de nieuwe valuta te laten slagen, moet de dominante rol van de dollar worden teruggedrongen in de olie- en gashandel, en bij investeringen in infrastructuur en productontwikkeling. De opkomst van de petroyuan als alternatief voor de petrodollar zal dit proces van het terugdringen van de dollar versnellen. Dat is precies waar China al een poosje mee bezig is. In de komende drie tot vijf jaar moet de olie- en gashandel tussen China en de Golfstaten ver gaan zonder dollars worden afgehandeld. De Chinese President Xi Jinping liet dat opnieuw weten ter gelegenheid van zijn driedaagse bezoek aan Saoedi-Arabië, waar hij ook met de leiders van de Golfstaten tot diepgaande afspraken kwam. In een verrekende speech gaf Xi aan te streven naar een ‘een energie-samenwerking die alle dimensies omvat’, bestaande uit investeringen in exploratie en productie van olie en gas in de Zuid-Chinese zee, gekoppeld aan wederzijdse investeringen in raffinaderijen, chemicaliën en plastics. Xi stelde ook voor om de verhandelde olie en gas op de beurs in Shanghai vanaf 2025 af te rekenen in yuan, in plaats van de dollar.

Ook ontvouwde Xi zijn plan om de handel te digitaliseren in het zogenaamde Project mBridge. Dit is een netwerk van

De plannen zoals aangekondigd als onderdeel van de Grote Herstart zijn in de praktijk onuitvoerbaar

centrale banken die hun zogenaamde Central Bank Digital Currencies (CBDC's) aan elkaar koppelen; een publieke variant van het op de dollar gebaseerde netwerk van commerciële banken. Het van oorsprong westerse netwerk van met elkaar samenwerkende private banken vormt de kern van het mondiale dollarsysteem en zorgt voor internationale dollarbetalingen van grondstoffen en handel. De aan elkaar gekoppelde CBDC's van de BRICS-landen kan het gebruik van de dollar omzeilen. Dit veroorzaakt hoofdbrekens voor westerse centrale banken, omdat een eigen westerse centrale bank-valuta hun tot nog toe gebruikte private dollarnetwerk schade toebrengt. Hoewel steeds instabieler geworden, functioneert dat tot dusver gebruikte private dollarsysteem nog wel, maar het kan in gevaar worden gebracht als westerse centrale banken hun eigen versies van CBDC's in reactie op zowel de BRICS-coin als bitcoin en andere private (crypto) betalingsnetwerken gaan invoeren. Het westerse dollarsysteem draait op een sterk verouderde IT infrastructuur die niet kan worden hervormd, waardoor de plannen zoals aangekondigd als onderdeel van de Grote Herstart in de praktijk onuitvoerbaar zijn.

Wat China betreft zal er in geopolitiek opzicht sprake zijn van een samenwerkingsverband van landen met sterk van elkaar afwijkende culturen; een win-win-situatie, zonder overheersing van de een over de ander. Het wederzijds voordeelaspect is voor China van groot belang, omdat er anders geen brede steun van een voldoende aantal Staten voor zou kunnen worden verkregen. Dat benadrukte centrale bankier Zhou ook al letterlijk in zijn lezing van 2009: “De hervorming moet een geleidelijk

proces zijn dat voor iedereen win-win resultaten oplevert.” Dat China en de BRICS-landen nu kiezen voor de oplossing van Keynes – waarbij een mandje van grondstoffen moet zorgen voor de stabiliteit van de valuta, en niet de staatslening van een geopolitiek dominant land, zoals nu met het Amerikaanse systeem – is dan ook niet verwonderlijk. Om de aantrekkelijkheid van het nieuwe valutasysteem te vergroten, stelt de Russische architect van deze BRICS-valuta, Sergei Glazyev – bestuurder bij de door Rusland, Wit-Rusland en Kazachstan opgerichte Euraziatische Economische Unie – dat landen met hoge dollarschulden de oplossing wordt geboden om deze schulden af te schrijven zonder te worden aangemerkt als wanbetalers. Ze zijn eenvoudigweg welkom in het nieuwe door BRICS ontwikkelde systeem.

De BRICS omarmen culturele diversiteit en geopolitieke soevereiniteit om landen aan zich te binden. Het Westen gedraagt zich op een wijze waardoor groot wantrouwen wordt gevoed. Onlangs hebben Angela Merkel en de voormalige Franse President Francois Hollande bevestigd dat de Minsk-akkoorden van 2014, die vrede en stabiliteit in de Donbas van Oost Oekraïne moesten brengen, niet anders dan een middel waren om tijdwinst te genereren, zodat het Oekraïense leger met steun van de NAVO kon worden opgebouwd. Bedrog dus, waarmee Rusland met een kluitje in het riet werd gestuurd. Al eerder was de inzet van de dollar als geopolitiek wapen overduidelijk. De VS (met vazallen) maakt hiermee duidelijk dat het als dominante speler in de unipolaire wereld niet te vertrouwen is. Dit geeft de opbouw en omarming van een alternatief monetair systeem alleen maar vleugels. De innige en op 30 december opnieuw bevestigde band tussen Rusland en China is voor neutrale landen die een alternatief willen voor het door het Westen gedomineerde dollarsysteem dan ook een belangrijk signaal. Het is een stabiliserende factor in een wereld die in het afgelopen jaar geopolitiek en monetair in tweeën is gedeeld. ■

Corona-beleid gerelateerde relatieconflicten

Bert Egberts

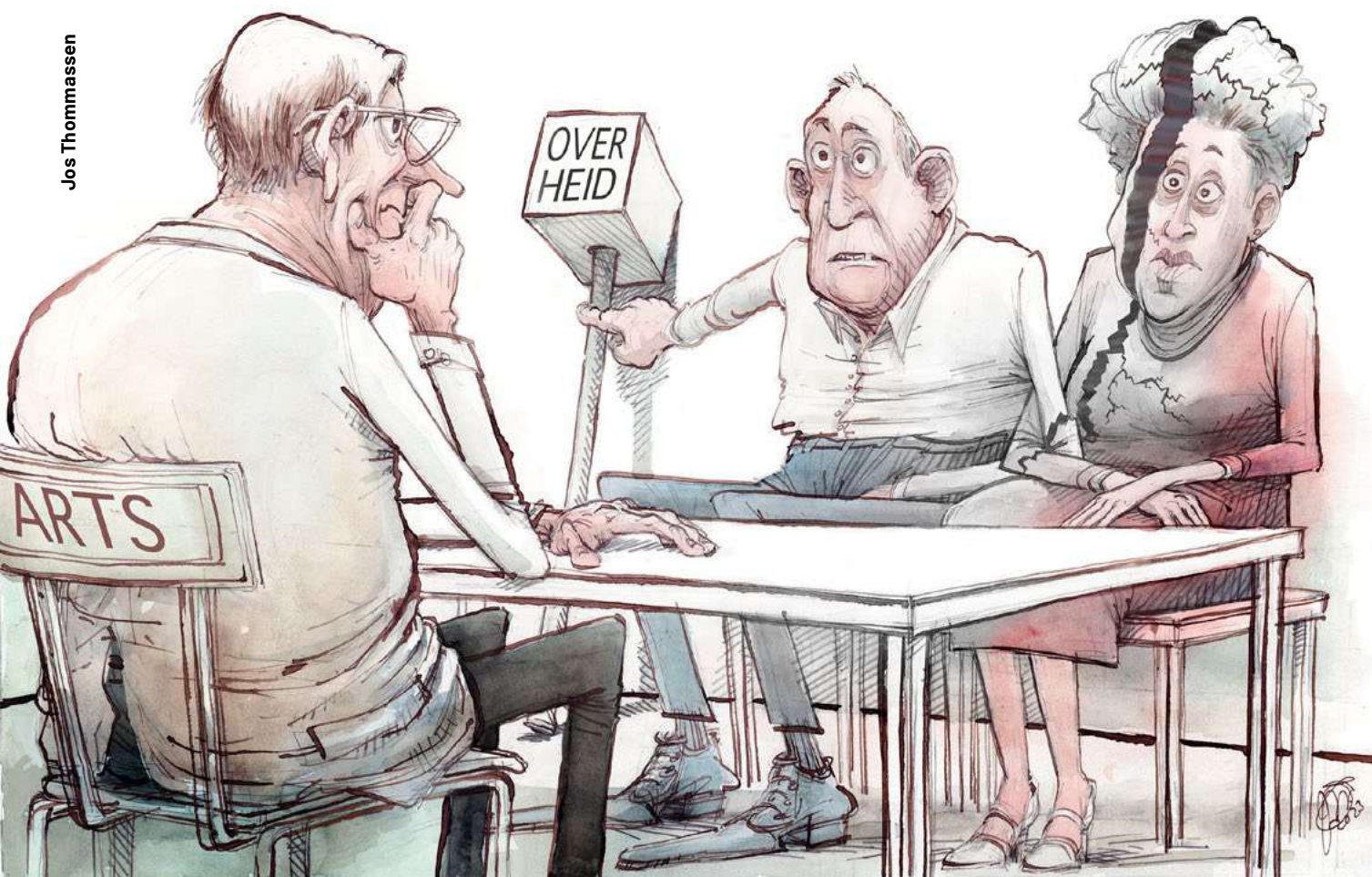
In de spreekkamer van de huisarts komen naast lichamelijke klachten ook veel problemen van psychische en emotionele aard ter sprake, waaronder relatieconflicten in de meest brede zin van het woord, te weten tussen samenwonende/getrouwde stellen, ouders en kinderen, broers en zussen, familieleden, vrienden, collega's, werkgever en werknemer, etc. Na maart 2020 zijn deze problemen in aantal enorm toegenomen door toedoen van het overheidsbeleid, een overheidsbeleid dat voorheen zelden zulke tegengestelde meningen tussen mensen teweeg kon brengen. De publieke omroep en de pers staan onder controle van de overheid en samen voeren ze een informatie-oorlog, met als belangrijkste wapens censuur en leugens. Door ook gebruik te maken van specifieke psychologische technieken wordt enerzijds de gehoorzame burger voor de gek gehouden, die daardoor de voorgeschreven werkelijkheid voor 'de waarheid' blijft zien en anderzijds gaat de nieuwsgierige burger op onderzoek uit. Et voilà, de tegengestelde mening is een feit.

Door de explosieve groei van de nieuwe media, zoals dit blad en de internet sites waar vele nationale en internationale deskundigen hun kennis delen, is een groot deel van de Nederlanders wakker geworden en gaan inzien dat de overheid hun vijand is geworden. Het wordt voor de groep 'wakkeren' mensen steeds moeilijker om te accepteren dat na bijna 3 jaar nog zoveel mensen niet begrijpen dat ze belazerd worden en het ook niet willen zien, omdat ze graag bij de deugende groep willen horen. Deze laatste bestaat voornamelijk uit mensen die meerdere prikken hebben gehad, soms wel vijf. Bij een aantal van hen

bestaat de kans dat ze door de mRNA-injectie een extreme verandering van hun persoonlijkheid hebben opgelopen, doordat het spike-eiwit de bloed-hersen barrière is gepasseerd en delen van de hersenen hebben veranderd – daar waar iemands karakter en persoonlijkheid is opgeslagen. Dit kan een verklaring zijn waarom ge-injecteerden in hun gedrag en denkpatroon veranderd lijken te zijn.

Veelal wordt bij een relatieconflict een poging gedaan om tot een oplossing te komen. Dat is met het huidige conflict moeilijker. De aanhangers van wat de overheid aanbiedt als de werkelijkheid hebben onmiddellijk hun reactie klaar in de vorm van een veroordeling. Zij zien de 'wakkeren' als wappie, of complotdenker, of vaccin-weigeraar; als volslagen in de war zijnde of zelfs krankzinnige mensen. Vanaf dat moment is een gesprek zinloos; men wil niet luisteren naar een andere uitleg. De enige uitweg die geboden wordt om het conflict te beëindigen is dat beide kampen aannemen dat de overheid de waarheid vertolkt. Dat zal bij een 'wakker' mens niet gebeuren en er lijkt door het beleid van de overheid een onherstelbare breuk te zijn ontstaan. Die voorgeschreven werkelijkheid resulteert in een onoplosbaar conflict tussen ouders en volwassen kinderen, alsook in scheiding, verbroken familieband of vriendschap, baanverlies, uitsluiting van een werkkring, degradatie en reputatieverlies.

Vóór maart 2020 was 7-12% van de ouders vervreemd van een van hun volwassen kinderen. Vanwege de breed gedeelde maatschappelijke opvatting dat de band tussen ouder en kind

voor het leven is, rust er een groot taboe op 'je kinderen niet meer zien'. Het is een relatie die blijft. Daarom werd zelfs onder psychologen die zich bezighouden met relatieproblemen de uitdrukking 'stille epidemie' gebruikt. 'Stil', vanwege het door schaamte ingegeven zwijgen erover en 'epidemie' omdat het ging om een groeiend fenomeen.

De oorzaak van het taboe ligt waarschijnlijk in het feit dat de relatie ouder-kind te smal en eenzijdig is ingekleurd. Zij is te idealistisch en normatief. In films, media, populaire psychologiebladen en bij hulpverleners wordt nogal hoogdravend en romantisch gesproken over de ouder-kind relatie. Daardoor komt de lat te hoog te liggen, waardoor velen ongelukkig rondlopen, omdat ze denken dat het ideaaltipe normaal is. We moeten niet vergeten dat ouder-kind relaties normale menselijke relaties zijn, onderhevig aan dezelfde fricties en behept met even-

veel misverstanden, eenzaamheid, kwetsuren en tekorten als alle relaties.

Klinisch psycholoog Lieve Cottyn houdt een pleidooi om meer open en luchtig te denken over ouder-kind relaties. Minder uit één stuk, met meer ruimte voor ambivalentie. De ouder-kind relatie is een levenslang beweeglijke relatie die zich voortdurend zowel op- als neerwaarts ontwikkelt. Het is ook maar de vraag wat een relatie waard is waarin verlangd wordt dat men het altijd met elkaar eens is.

Die hierboven beschreven stille epidemie van de gebrekkige ouder-kind relatie van vóór maart 2020 is daarna fors verslechterd. Veel meer van deze relaties zijn sinds de kunstmatige coronacrisis verbroken door het beleid van de overheid. In de praktijk ziet het er naar uit dat de meeste relaties door de kinderen zijn verbroken. De ouders geloven niet in het verhaal

van de overheid, doorzien de leugens van Rutte, laten zich niet injecteren en zien de gevaren die dit beleid vormt voor hun kinderen en kleinkinderen. Hoe subtiel de ouders dit ook kenbaar maken, ze botsen vaak tegen een soms agressieve muur van vernedering op, waarbij ook grootouders en kleinkinderen elkaar niet meer gaan ontmoeten.

In de afgelopen 3 jaar zijn voor veel mensen situaties te herkennen dat volwassen kinderen hun ouders beschuldigen complotdenker te zijn, of wappie, of brenger van fake-news. Rijp voor een psychiater. Andersom komt het ook voor, dat ouders hun volwassen kind kwalijk nemen zich te hebben laten injecteren. Het conflict dat daardoor ontstaat kan regelmatig uit de hand lopen. Echtparen gaan scheiden omdat de een wel de prik neemt en de ander niet. Mensen die in dienstverband werken en het coronabeleid niet gehoorzamen lopen de kans ontslagen te worden. In voorbije maanden werden schoolgaande kinderen die geen mondkapje wilden dragen de toegang tot de school ontzegd. Scheuringen in allerlei familiebanden hebben zich voorgedaan. Tevens zijn vele vriendschappen op de klippen gelopen. Soms vriendschappen die al wel 30-40 jaar bestonden.

Deze conflicten hoeven niet altijd tot een contactbreuk te leiden. Er komt vaak een stilzwijgende afspraak dat de conflictstof niet meer tot de gespreksonderwerpen mag behoren. Soms is dan het gevolg dat er alleen nog maar over koetjes en kalfjes gesproken kan worden; een kunstmatige situatie om de zoete lieve vrede te bewaren. Sommigen kunnen hiermee omgaan, anderen weer niet, want terwijl de crisissen zich opstapelen kost het zoveel negatieve energie. Uiteraard doen zich aardig wat situaties voor waarbij een dergelijke afspraak onprettig blijft aanvoelen, waardoor de relatie alsnog verbroken wordt.

Van welke kant men het ook bekijkt, deze problemen leiden tot irritatie, verdriet en stress. Dit zijn ongunstige factoren voor een gezond en gelukkig leven en dat wordt mensen aangedaan door een overheid, waarvan verwacht wordt dat het de taak heeft de levensomstandigheden van de burgers zo positief mogelijk te beïnvloeden.

Soms is het gevolg dat er alleen nog maar over koetjes en kalfjes gesproken kan worden

Dat overheden hun bevolkingen onjuist informeren, en soms ernstig bedriegen, is natuurlijk niet een nieuw fenomeen. We hebben ook al eerder gevallen van een wijdverspreide voorgeschreven werkelijkheid meegemaakt. Denk maar aan de officiële toedracht van zaken bij de moord op John F. Kennedy op 22 november 1963, de uitleg over de aanslagen op 11 september 2001 in New York en Washington, de retoriek met betrekking tot de Irakoorlog 2003-2011, het liegen over het neerstorten van het vliegtuig van Malaysia Airlines op 17 juli 2014.

Maar wat we nu meemaken is van een ander kaliber. Nooit eerder is het misdadige bedrog zo veelomvattend en verreikend geweest. Dat geldt zowel voor de Covid-19 schijnpandemie als voor de huidige oorlog in Oekraïne. De wereld, en vooral het westerse deel van de wereld, is nooit eerder door zoveel langdurige propaganda geteisterd geweest. De voorgeschreven werkelijkheid die door westerse regeringen – en in het bijzonder ook de onze – aan het publiek wordt doorgegeven, is vanwege de mondiale verspreiding ervan een nieuwe ervaring, die de mensheid nog niet eerder op deze manier heeft meegemaakt. Men heeft er daarom ook nog geen geschikte woorden voor gevonden om het met precisie te beschrijven.

We kunnen daarbij al wel de waarheid onderkennen van wat Abraham Lincoln eens gezegd zou hebben: “Je kunt iedereen een tijdje voor de gek houden. En sommige mensen altijd. Maar je kunt niet alle mensen de hele tijd voor de gek houden.” In de afgelopen drie jaar is bij een toenemend aantal mensen – die hun gezond verstand gebruiken en zich daarmee van de

voorgeschreven werkelijkheid afwijkende kennis en inzichten hebben gevormd – het besef gegroeid dat computermodellen geen basis vormen voor werkelijke wetenschap. Er is een overvloed aan bewijsmateriaal dat wat de overheid zegt gebaseerd is op aannames, zonder feitelijke onderbouwing.

De psychische en emotionele klachten die nu in de spreekkamer van de arts ter sprake komen zijn vanwege een overheid die een dictatuur heeft ingevoerd ongrijpbaar geworden. ■

Oversterfte en het negeren van massamoord

Peter Pilon

Het wordt bewust naar de achtergrond gedrongen, maar onverwachts begint het nieuwe jaar met een ogenschijnlijk onbelangrijk bericht dat de oversterfte het geboortecijfer heeft ingehaald; er sterven in Nederland meer mensen dan dat er geboren worden. Dat is een unieke gebeurtenis, iets dat zich nog niet eerder in de statistieken heeft voorgedaan. In totaal zijn in de laatste week van 2022 3.981 sterfgevallen gemeld. Dat is grofweg 600 - 1000 meer overledenen dan men zou verwachten, dus zo'n 15% tot 30%. Het is een trend die zich verergert, want in de weken daarvoor lag het percentage op 10% -15%.

Men verwacht al niet meer dat alle alarmbellen opnieuw afgaan en de overheid die deze cijfers beheert onmiddellijk overgaat tot grootschalig onderzoek, want al meer dan een jaar wordt er een structurele oversterfte geconstateerd, waarbij steeds wordt geconstateerd dat niemand er een verklaring voor heeft. In de tunnelvisie van het verkeerde denken gaat men door met mogelijke oorzaken geven, zoals uitgestelde

zorg, en met absurde argumenten als toename van CO₂ uitstoot en vlees eten, die beide schadelijk voor de gezondheid zouden zijn.

Een overheid die willens en wetens weigert onderzoek te doen naar een van de meest significante verschijnselen op het gebied van de volksgezondheid, in dit geval een oplopend sterftecijfer, is misdadig. Er was weliswaar een gesubsidieerd onderzoek opgedragen aan CBS en RIVM, maar dit is te vergelijken met een stroper die de jachtopziener betaalt. Redenen van privacy worden opgeworpen als oorzaak om het vrijgeven van cruciale data te weigeren. Maar wanneer buitenproportionele situaties zich voordoen, zoals een 'onbegrepen' structurele toename van sterfte onder de bevolking, is zulke bescherming ondergeschikt aan een onderzoek. Trouwens ieder onderzoek kan men voldoende anonimiseren om toch zichtbare resultaten te verkrijgen.

Maar onze corrupte regering is bezig haar ideologie en de fouten en consequenties van haar beleid te verdoezelen en negeert een sterftecijfer waarvan de oorzaak al massamoord ge-

noemd mag worden. Er bestaat geen terminologie voor zulk omvangrijk crimineel overheidsgedrag dat zich nooit eerder op deze manier in de wereld heeft voorgedaan. Omdat integere onderzoeksjournalistiek niet meer bestaat, komt het publiek dit niet te weten. Het mag toch op zijn minst als merkwaardig worden aangemerkt wanneer aan het eind van 2022 cijfers van de WHO bekend worden gemaakt over wereldwijd meer dan 610 miljoen ernstige meldingen van bijwerkingen ten gevolge van de zogenaamde coronapandemie, waarbij 6,4 miljoen mensen zouden zijn overleden, waarvan 3,5 miljoen als gevolg van de inenting, en dat dit niet in de media wordt genoemd. Het zijn de cijfers van overheden die geen rekening houden met het feit dat de diagnose van veel overleden mensen niet injectie-gerelateerd zouden zijn omdat men de gevolgen van de coronasputten niet erkent.

Als we afgaan op officiële cijfers, heeft ca 67% één of meer van de zeer controversiële injecties ontvangen. Van klokkenluiders bij instanties die injecties toedienen, en bij de fabrikanten van het middel dat frauduleus als een vaccin wordt aangeboden, weten we dat er een grote variëteit bestaat met betrekking tot de inhoud van de ampullen. Deze bronnen hebben ook gemeld dat vanwege de sneltreinvaart van productie, het met de controle op wat er tenslotte in de ampullen terecht komt zeer slecht is gesteld. Het moge ook duidelijk zijn dat een noemenswaardig aantal van de spuitjes niet de gevaarlijke ingrediënten bevatten, waardoor een groot aantal mensen die de prik hebben ontvangen nog kunnen blijven beweren dat ze er niet op achteruit zijn gegaan. Van immunologen weten we dat de gevolgen van de gevaarlijke injecties jaren later alsnog kunnen optreden. Op basis van alles wat we al wel te weten zijn gekomen, mogen we concluderen dat we hier met een vooropgezet plan te maken hebben dat zijn weerga in de geschiedenis niet kent.

Zoals al eerder in dit blad is vermeld, hebben de giftige spike-eiwitten het genitale systeem – zowel de eierstokken als de tes-

tikels – als een van de voorkeurslocaties. Dat resulteert in de zogenaamde ‘ondergeboorte’ (er worden minder kinderen geboren dan normaal). In Nederland is ondergeboorte reeds vorig jaar opgemerkt, en nog prominenter in Zweden en Duitsland. En dan komen we bij het bericht dat de oversterfte voor het eerst het geboortegetal overtreft. Een zogenaamd *Totenkreuz*, oftewel ‘Kruis des doods’. Dat is dan een verschijnsel dat droevig genoeg past in de eerdergenoemde ideologie, want ondergeboorte en oversterfte zijn twee instrumenten om de wereldbevolking te reduceren. Samen vormen ze een tweesnijdend zwaard en het mag bekend zijn dat het WEF – en anderen – deze reductie van de wereldbevolking wensen te bevorderen.

Er zijn echter ook een aantal hoopgevende berichten.

Een van de in het oog springende aspecten van de oversterfte is de toename van plotselinge dood, dat altijd een zeer ingrijpend gebeuren is voor de onmiddellijke omgeving. Van de pers krijgen we inmiddels te horen dat veel sporters, maar ook andere bekendheden en zelfs kinderen plotseling stierven zonder aanwijsbare oorzaak. Recent onderzoek toont aan dat men toch verbanden gaat leggen. Het aantal mensen dat inmiddels gelooft dat die plotselinge sterfgevallen het gevolg zijn van de coronaprik, nadert de 50%, waarvan 28% er vrijwel zeker van is. Slechts 17% ontkent ten stelligste dat de plotselinge dood iets te maken heeft met de coronaspuut (Rasmussen Reports USA December 2022). Ook onder de Nederlandse bevolking worden steeds meer vragen gesteld, ook al worden die niet in de media weergegeven.

Steeds meer patholoog-anatomen slaan alarm, omdat zij sterk afwijkende bevindingen hebben, die nooit eerder werden gezien. Gerenommeerde Duitse patholoog-anatomen waar-

De oversterfte overtreft voor het eerst het geboortegetal

schuwden al eerder. Met name bloedklontering in cardiovasculair weefsel wordt microscopisch aangetoond en kan uitsluitend worden veroorzaakt door spike-eiwitten en nanopartikels. Er blijkt geen enkel protocol te bestaan over hoe om te gaan met een overledene waarvan men het vermoeden heeft dat de coronaprik de doodsoorzaak zou kunnen zijn. Daarnaast is al geconstateerd dat er een onverklaarbare toename van kanker is (zgn. turbo kankers) en niet te vergeten de neurodegeneratieve afwijkingen. Dit zijn constatering die zich laten vertalen in een oversterfte.

De nijpende vraag is hoelang medici blijven vastzitten in hun protocollaire denken en hun eed van Hippocrates minder belangrijk achten dan de zekerheid van hun baan of het meegaan met de heersende mening. Zij zullen als eersten moeten

opstaan en moeten vaststellen dat al die plotselinge sterfgevallen nader onderzocht moeten worden, om zo tot de conclusie te kunnen komen dat er een moordende activiteit heeft plaatsgevonden, waaraan zij deelgenomen hebben en die geheel in strijd is met de eed die zij als medici hebben afgelegd. De meesten van hen zullen misschien naïef en te goeder trouw gehandeld hebben, maar al de ons nu omringende signalen moet hen toch tot nadenken stemmen. Dat zagen we destijds immers ook met het varkensgriepvaccin en iedereen herinnert zich nog het Softenon proces. De varkensgriep – ook wel Mexicaanse griep genoemd – leidde in 1976 tot massale vaccinaties in de USA, waarbij echter bleek dat de vaccinaties niets deden en er ernstige bijwerkingen optraden. Het vaccinatieprogramma werd toen direct stopgezet. ■

Pandemieën die ons te wachten staan

Jeroen van den Berg

In april 2020 sprak Bill Gates al over Pandemie 2 tijdens een talkshow interview met de woorden “Deze komt binnen een tijdsbestek van vijf jaar en in een nachtmerrie scenario is het een biologische terroristische aanval”. Hij deed deze uitspraak toen de wereldwijde Covid-19 crisis nog maar een maand oud was. Sindsdien heeft Gates in meerdere interviews uitlatingen gedaan over een volgende pandemie en dat deze onze volledige aandacht zal krijgen.

De World Health Organization (WHO) stuurt inmiddels met hernieuwde energie aan op een internationaal Pandemieverdrag met verregaande bevoegdheden, waarmee het graag algehele controle over elke lidstaat van de Verenigde Naties hoopt te kunnen bewerkstelligen. Binnen dit aanhangsel van de VN wordt hierover tussen 9 en 13 januari in het geheim uitgebreid vergaderd. Bij een eerdere stemming ging een groep van samenwerkende Afrikaanse Staten niet mee met de aanvankelijke details van de voorstellen, waardoor het in mei van dit jaar opnieuw ter

tafel komt. Nederland speelt een voortrekkersrol, waarbij de regering een eigen Pandemiewet zo snel mogelijk door de Eerste Kamer wil loodsen. Tevens zijn er in januari weer vergaderingen van het WEF in Davos, waar ongetwijfeld ook de volgende pandemie op de agenda zal staan, want zonder een wereldwijde gezondheids crisis, en de angst die daarbij hoort, verliest deze private supranationale instelling haar greep op wat de toekomst zal kunnen brengen in de vorm van de Grote Reset.

België heeft daar ook een duit bij in het zakje gedaan. Op 23 oktober vorig jaar hield het een 'pandemie-oefening' met 'Catastrophic Contagion' als titel. Deze oefening was georganiseerd door het Center for Health Security, en toonde qua opzet grote gelijkenissen met het inmiddels beruchte Event 201, dat plaatsvond drie maanden voordat de Covid schijnpandemie losbarstte.

Het Center for Health Security is een ngo die in 1998 is opgericht door Donald Henderson, een Amerikaanse epidemioloog die in de jaren '60 en '70 bekendheid verwierf met zijn strijd tegen het pokken-pathogeen. De doelstelling van het instituut bij oprichting was het bestuderen van de kwetsbaarheid van de Amerikaanse bevolking ten aanzien van biologische oorlogvoering. Later zijn daar doelstellingen met betrekking tot o.a. pandemie-onderzoek bijgekomen. Het centrum is gelieerd aan het Johns Hopkins instituut en heeft grote namen als partners, die allen een soort syndicaat van bedrog vormen – de Rockefeller

Foundation, Bill & Melinda Gates Foundation, World Health Organization (WHO) en de Amerikaanse instellingen Centers for Disease Control and Prevention (CDC), de Food and Drug Administration (FDA) en Homeland Security.

In de afgelopen jaren hebben deze instellingen zich bezighouden met belangwekkende oefeningen en projecten, zoals Dark Winter (2001), Atlantic Storm (2005), de Pandemic and All-Hazards Preparedness Act (2006), een voorbereiding voor een mogelijke nucleaire aanval (2011) en doorlopend gain of function onderzoek ter vervaardiging van biowapens. Het Center for Health Security telt ongeveer 40 medewerkers en is gesitueerd in Baltimore.

De Catastrophic Contagion oefening werd gehouden met onder andere ministers van Volksgezondheid en experts uit Senegal, Rwanda, Nigeria, Angola, Liberia, Singapore, India en Duitsland. Gates in eigen persoon was ook van de partij. Een hoofdonderwerp dat werd besproken is een scenario rondom het in 2025 uitbreken van het zogenaamde Severe Epidemic Enterovirus Respiratory Syndrome (SEERS) virus. Het virus breekt uit in Zuid-Amerika en belooft een wereldwijde pandemie te zullen veroorzaken. Er werd gesproken over maar liefst 1 miljard besmettingen en 20 miljoen doden, waarvan 15 miljoen kinderen. Naast dodelijke gevolgen, zou het verspelde virus hersenschade en verlammingen veroorzaken. De participatie van vooral veel Afrikaanse landen heeft een niet moeilijk te bedenken betekenis in verband met de hierboven genoemde eerdere onwil van Afrikaanse landen om de WHO te gaan gehoorzamen.

In de video die op YouTube met betrekking tot deze exercitie is te vinden, ziet men een aantal opvallende details. Eén van de sprekers noemt het zorgelijk lage vertrouwen van de bevolkingen in overheden en hun gezondheidszorg. Tevens wordt de WHO afgeschilderd als een verlossende rol spelend voor men-

Het voorspelde virus breekt uit in Zuid-Amerika en belooft een wereldwijde pandemie te zullen veroorzaken

sen die juist geen stem hebben. Een andere spreker spreekt over het belang dat naast gezondheidsexperts die leiding moeten nemen, ook religieuze en politieke leiders eenduidig moeten communiceren.

De journalist en correspondent Jeanne Meserve is in de oefening te zien als nieuws-anker. Omdat zij onder andere bekend is van CNN en ABC News, krijgt de vertoning met realistische gesimuleerde nieuwsberichten een dwingende en overtuigende kwaliteit. De belangrijkste conclusie van deze 'table top' oefening is dat het nieuwe net uitgevonden virus een veel hoger sterftecijfer zal hebben dan Covid-19, en met name kinderen en jonge mensen zal aanvallen. Het behoort namelijk tot de categorie Enterovirussen waarvan voornamelijk kinderen het slachtoffer worden. Het bekendste Enterovirus is polio. Enterovirussen worden voornamelijk in de ingewanden aangetroffen.

The Bill & Melinda Gates Foundation investeert enorm veel geld in vaccins voor kinderen in arme landen. Op een bijeenkomst op 22 januari 2015 in Brussel zei Gates: "We nemen genetisch gemodificeerde organismes en spuiten deze in de armen van kinderen. We schieten het letterlijk direct in hun aderen".

Door meerdere kwesties met 'vaccins' voor kinderen is Gates ernstig in opspraak geraakt. In India en Afrika werden 'vaccins' toegediend die niet waren goedgekeurd. Medische autoriteiten

in de betreffende landen hebben benadrukt dat deze vaccin trials op onethische wijze werden uitgevoerd. Robert Kennedy jr. heeft aangegeven dat de Gates Foundation in India tussen het jaar 2000 en 2017 het polio vaccin heeft getest, waardoor bijna 500.000 kinderen verlamd raakten. The Economic Times India publiceerde in 2014 dat onder leiding van de Gates Foundation in 2009 het HPV vaccin werd toegediend aan jonge meisjes, met doden en vele gewonden als gevolg. De regering van India heeft de activiteiten van Gates opgeschort nadat hij experimenteerde met proeven voor levenslange onvruchtbaarheid op jonge vrouwen van een in een afgelegen streek levende etnische minderheid. In 2018 braken in Congo, de Filipijnen en Afghanistan grote epidemieën uit die gelinkt werden aan het polio 'vaccin' van de Gates stichting. In 2010 was in Afrika een proef met een malaria 'vaccin', waardoor 151 kinderen overleden en er vele serieuze bijwerkingen waren, zoals verlamming en onvruchtbaarheid. Maar deze Gates heeft als het ware de Wereldgezondheidsorganisatie kunnen kopen, en middels de door hem gestichte Gavi vaccin alliantie heeft hij toegang tot de schatkisten van een groot aantal lidstaten van de VN. ■

Door meerdere kwesties met 'vaccins' voor kinderen is Gates ernstig in opspraak geraakt

Braziliaanse opstand in Amerika's achtertuin

Paul Haarman

Sinds de verkiezingen van afgelopen oktober is Brazilië het toneel van massale protesten. Met de bestorming van de regeringsgebouwen op 8 januari lijkt de fase van protest over te gaan in opstand.

De nieuwe president Lula da Silva bestempelde de bestorming als een daad van terrorisme en een poging tot een coup. Maar dat laatste heeft volgens de aanhangers van Bolsonaro juist in oktober plaatsgevonden, toen Lula in hun ogen de verkiezingen heeft gestolen. Het land is tot op het bot verdeeld en de economische uitdagingen zijn immens. Bovendien speelt Brazilië een cruciale rol in de geopolitieke verhoudingen tussen de Verenigde Staten en het BRICS-netwerk.

De interne politieke chaos begon direct na het uitroepen van de verkiezingsoverwinning van Lula da Silva. Er waren al snel aanwijzingen voor verkiezingsfraude. Zo zou bij 59% van de stemcomputers (van dezelfde makelij als de computers die de verkiezingsfraude ten nadele van Donald Trump uitvoerden) een softwareprobleem geconstateerd zijn, waardoor identificatie van de stemcomputers onmogelijk was. De verkiezing werd met een historisch kleine marge van 1,6% in het voordeel van

Lula beslist. Bij de inauguratie van Lula als president, op 1 januari, was Bolsonaro de grote afwezige. Een paar dagen daarvoor was hij naar Florida vertrokken. Via Twitter neemt hij inmiddels afstand van de bestorming van de congresgebouwen door zijn aanhang.

De economische problemen stapelen zich ondertussen op. De regering Bolsonaro heeft tijdens de Covid-crisis en de daaropvolgende inflatiegolf de noden van de armlastige bevolking zoveel mogelijk geprobeerd te lenigen. Het resultaat is een lege staatskas. Eigenlijk kan alleen een sterke economische groei het land redden. Maar met een schuldenlast van 90% van het BNP is er geen ruimte voor structurele groeiprogramma's. De oplossing zal dan ook uit het buitenland moeten komen, waarbij twee landen in het oog springen. De veruit grootste handelspartner is China, die 31% van de export voor haar rekening neemt, gevolgd door de VS met 11%.

Het voordeel van de Amerikaans-Braziliaanse handelsstromen is dat ze bestaan uit hoogwaardige goederen en diensten, waaronder toerisme. De Chinese handelsstromen zijn meer grondstoffen-gericht. Los van de belangrijke handelsvolumes heeft de VS zich vanuit de Monroe Doctrine vooral vanuit eigenbelang gecommitteerd aan het lot van Latijns Amerika. De VS willen koste wat het kost grip houden op hun 'eigen achtertuin'. Daarbij is alles geoorloofd. De huidige situatie in Peru is daarvan een voorbeeld. Op 7 december is de socialistische president Pedro Castillo na een politieke coup verwijderd en achter tralies gezet. Zijn plaats is ingenomen door Dina Boularte, die onmiddellijk de steun van de VS en de EU kreeg. De Ame-

De verkiezing werd met een historisch kleine marge van 1,6% in het voordeel van Lula beslist

rikaanse ambassadeur en oud CIA medewerker, Lisa Kenna, had twee dagen voor de coup al een ontmoeting met Boularte. De Peruviaanse bevolking en de meeste Latijns-Amerikaanse landen blijven echter Castillo als legitieme president beschouwen. Uit protest leggen Peruvianen het werk neer en richten ze blokkades op van wegen, vliegvelden en spoorwegen. Zo is Peru in een mum van tijd in chaos beland, maar de VS heeft wat zij wil; een president in hun achterzak.

Dat de VS ook in Brazilië altijd een rol op de achtergrond speelt is onvermijdelijk. Een rol die presidenten kan maken en kan breken. Goede relaties met de Amerikanen is dan ook gewenst. President Biden veroordeelde de stormloop op de regeringsgebouwen als een aanval op de democratie. Vanuit Amerikaans standpunt is het lot van Bolsonaro en zijn aanhang dan ook bezegeld als een gevaarlijke Trump-beweging. Maar ook China en Rusland hebben direct hun sterke afkeuring uitgesproken over de bestorming. Daarmee lijkt de rol van Bolsonaro in het internationale theater voorlopig te zijn verzwakt.

President Lula mag dan ook rekenen op een welwillend Amerikaans gehoor wanneer hij binnenkort afreist naar Washington voor een ontmoeting met Biden. Of hij daar zaken kan doen valt nog te bezien. Het Braziliaanse lidmaatschap van de BRICS-groep is vanzelfsprekend een doorn in het oog voor Washington. Juist president Lula was in 2009 medeoprichter van de BRICS, en nooit eerder speelde dit netwerk zo'n belangrijke rol in de geopolitieke verhoudingen als nu. Maar dat lidmaatschap kan Brazilië juist ook uit de nood helpen. China is daarin leidend en Argentinië kan een voorbeeld zijn voor de Brazilianen. Argentinië werd begin 2022 officieel partner van het nieuwe Belt and Road Initiative, met ten minste 23 miljard dollar aan toegezegde projecten. Het Argentijnse spoorwegsysteem zal worden gerenoveerd door China voor een bedrag van 4,6 miljard dollar. Bovendien investeert China in de grootste zonne-energiecentrale in Latijns-Amerika, compleet met overdracht van Chinese technologie aan de Argentijnse Staat. Wellicht volgt Brazilië het Iraans-Chinese partnermodel, waarbij olie en gas worden ingeruild tegen een overdracht van Chinese hoog-

waardige technologie. Een pluspunt is verder de uitzonderlijk goede relatie tussen Lula en de Chinese president Xi Jinping.

Het lijkt dan ook duidelijk dat verdere verdieping en uitbreiding van de relatie met China en het BRICS-netwerk grote kansen biedt voor de toekomst van Brazilië. Dat zal tegen het zere been van de VS zijn. Juist daarom zal Lula het vliegtuig

naar Washington pakken. Met een charmeoffensief aan mooie woorden en concessies inzake de klimaatagenda zal hij wellicht proberen de Amerikanen gerust te stellen, een rol die Lula op het lijf geschreven is. Die andere uitdaging; de immense verdeeldheid onder de bevolking van het land, kan hem echter nog op allerlei wijzen parten gaan spelen. ■

Turkije, Rusland en Syrië

Karel van Wolferen

Onder leiding van de Russische president Vladimir Poetin is diplomatie voor rechtzetting van problemen in het Midden-Oosten in volle gang. Daarbij komt het duidelijkst de veranderende rol van Turkije in het wereldgebeuren naar voren.

De belangrijke relatie tussen de NAVO en de VS met Turkije loopt ten einde. Om dit gebeuren – waarbij veel belangen van de omliggende landen betrokken zijn – in een verklarend historisch perspectief te plaatsen moeten we terug naar november 2015, toen president Recep Tayyip Erdoğan geen animo aan de dag legde om een oorlog met Rusland te beginnen nadat Turkije zogenaamd een Russisch SU-24 gevechtsvliegtuig had neergeschoten. Hij werd voor deze onwil beloond met een coup poging tegen hem, onder leiding van de CIA en het Amerikaanse leger vanaf de Amerikaanse vliegbasis Incirlik in Turkije. Zijn redding was een waarschuwing afkomstig van Poetin, waardoor Erdoğan op tijd naar Iran kon vertrekken om in de nacht van de staatsgreep poging tegenaanval-orders aan het Turkse leger te geven.

Dat betekent niet dat de Turks-Russische relatie sindsdien gladjes verliep. Erdoğan heeft een algemene reputatie gekregen van wispelturigheid, en het tegen elkaar uitspelen van al-

lerlei belangen, zoals over de uitbreiding van de NAVO met Zweden en Finland, over vluchtelingenbeleid en steun met betrekking tot Oekraïne. Hij heeft grondgebied in Syrië veroverd, meegeholpen met valse vlagoperaties voor aantijgingen van het gebruik van chemische wapens van president Assad tegen zijn eigen volk, en 11 jaar lang van vijandige handelingen in Syrië ten behoeve van Amerikaanse neoconservatieve plannen.

Dit vergde veel geduld van Poetin, geduld dat leidde tot een nu bereikt moment van een demonstratie aan de wereld dat Erdoğan ophoudt met manoeuvreren en doorslaggevende politieke beslissingen heeft genomen. Deze demonstratie bestaat uit drie stappen voor een oplossing van het conflict tussen Turkije en Syrië. Het begon met het duidelijk uitgesproken voornemen van Erdoğan om zich daaraan te wijden en met het opzetten van multilaterale en bilaterale onderhandelingsplatforms. Rusland begrijpt de zorgen over belangrijke kwesties van Turkse nationale veiligheid, waaronder etnisch separatisme, externe bedreigingen van de territoriale integriteit en internationaal terrorisme. Moskou ontwikkelt een hoog niveau van strategisch partnerschap op al deze gebieden, levert een belangrijke bijdrage aan het stabiliseren van de financiële en economische situatie van Turkije en het versterken van zijn de-

fensiepotentieel, en verwacht de handel uit te breiden met het ambitieuze doel om 100 miljard dollar te bereiken.

De ministers van Defensie van Rusland, Turkije en Syrië hebben elkaar inmiddels ontmoet en blijken opgetogen te zijn geweest over de getoonde bereidheid tot samenwerking. Dit werd gevolgd door een ontmoeting van de ministers van Buitenlandse Zaken, en men is bezig om een directe ontmoeting tussen president Assad en Erdoğan voor te bereiden.

Dit jaar viert de Republiek Turkije haar 100ste verjaardag. Erdoğan heeft geen geheim gemaakt van zijn ambitie om Turkije te helpen opwerken tot een grootmacht die – anders dan in voorbije jaren volgend op de ineenstorting van het Ottomaanse Rijk na de Eerste Wereldoorlog – opnieuw algemeen respect kan afdwingen. Met felle tegenstand in de peilingen, hyperinflatie die de lira in gevaar brengt, veel onrust in eigen land en verkiezingen later dit jaar, wordt Erdoğan geconfronteerd met uitdagingen die beëindiging van zijn oorlog in Syrië ook noodzakelijk deed lijken. De destabilisering van Syrië heeft een kolossale stroom van vluchtelingen op gang gebracht, naar voornamelijk het buurland Turkije. Deze massa vluchtelingen vormt een formidabele tol ten koste van de Turkse economie. De miljoenen Syrische vluchtelingen een kans geven om naar hun land terug te keren zou een grote politieke overwinning voor Erdoğan inhouden.

De minderheid van Koerden in Turkije die een onafhankelijke Koerdische staat nastreven, vormen een van de grootste hoofdbrekens voor Ankara. En even over de grens met Syrië hebben Koerdische militanten de instabiliteit van dat land in hoge mate bevorderd. Nadat de Syrische Koerden in 2014 po-

litieke autonomie hadden uitgeroepen, bestempelde Ankara de Syrisch-Koerdische Democratische Uniepartij (PYD) als een terroristische organisatie. Het is een bondgenoot van de in Turkije verboden PKK en de strijdende vleugel van de PYD, de People's Protection Units (YPG). Mede dankzij Russische aanwezigheid in Syrië is een aantal van de beperkte militaire operaties van Turkije in het noorden verwezenlijkt, om te voorkomen dat quasi-Koerdische onafhankelijke territoriale entiteiten ontstaan die de terroristische en separatistische dreiging voor Ankara kunnen intensiveren.

Zich zeer bewust van het verlies van hun eigen hegemonie in de regio, vinden de VS wel steeds een andere vorm van het torpederen van de Russisch-Turkse overeenkomsten. Dit vertraagt de vooruitgang die Moskou en Ankara boeken bij het vinden van nieuwe oplossingen om de situatie in Noord-Syrië te stabiliseren. Dienovereenkomstig wordt het nu openlijke Russisch-Turkse partnerschap in Washington gezien als een soort aanval op het Amerikaanse monopolie en als oorzaak van het uiteenvallen van de NAVO-eenheid. Het besluit van Turkije om door te gaan met de aankoop van Russische S-400's heeft het niet alleen op ramkoers gebracht met Washington, het toont ook Ankara's totale minachting voor de NAVO-alliantie.

De Amerikaanse neoconservatief John Bolton, die dreigt zich kandidaat te stellen voor de Amerikaanse presidentsverkiezingen van volgend jaar, wil Turkije uit de NAVO zetten. Dat de Amerikaanse neoconservatieven bij al dit soort aangelegenheden niet al te diep nadenken, kan worden afgelezen uit het feit dat Erdoğan bij wijze van represaille de Amerikaanse luchtmacht toegang tot de belangrijke Incerlik vliegbasis kan ontfangen.

Er is tegen de achtergrond van de belangrijke Russisch-Turkse diplomatie aangaande het Midden-Oosten veel onrust; een bomaanslag in centraal Istanboel, en elkaar naar het leven staande partijen die volop gelegenheid bieden tot Amerikaanse sabotage en, niet ondenkbaar, een hernieuwde poging tot een staatsgreep om Erdoğan te vervangen. ■

Het toont Ankara's totale minachting voor de NAVO-alliantie

Een blik in de keuken van Gezond Verstand (deel 1)

Gezond Verstand is opgezet om verslag te doen van belangrijke onderwerpen die onze levensomstandigheden en toekomst aangaan, maar die in de gevestigde media worden verzwegen of sterk vertekend weergegeven. Verslaggeving gaat om feiten. Dat betekent zaken die onomstotelijk zijn komen vast te staan, en die in de meeste gevallen achterhaalbaar zijn. Het is belangrijk om dit punt in gedachten te houden, want wat ik feiten noem worden in het dagelijkse leven van nu vaak verward met meningen. De gevestigde media haspelen sinds het laatste decennium van de vorige eeuw de begrippen voortdurend door elkaar. De vaststaande feiten die in ons blad veel aandacht krijgen gaan over het bedrog van de gefabriceerde Covid-pandemie, het bedrog van wat frauduleus als ‘vaccins’ tegen Covid-19 aan mensen wordt opgedrongen, het grote gevaar van deze mRNA-brouwsels, het bedrog dat de CO₂-uitstoot van de mens onze planeet in gevaar brengt, de verdienmodellen en de biljoenen die met dit alles zijn gemoeid, en de stelselmatige onderwerping van onze samenlevingen aan een technocratisch tirannieke supranationaal politiek controlestelsel dat bekend is geworden als de Grote Herstart. Wij komen steeds terug op deze belangrijkste onderwerpen, waarvan wij voor onze lezers zo volledig mogelijk de ontwikkelingen proberen bij te houden.

De feiten waarover wij verslag doen hebben in de meeste gevallen een voorgeschiedenis die we moeten kennen om die feiten als feiten, en in het juiste perspectief, te kunnen accepteren. Het is uitermate belangrijk om dat in gedachten te houden, want in veel literatuur zonder vermelding van die voorgeschiedenis wordt er naast de feiten gevist, of worden ze zeer scheef weergegeven. Dat betekent dat we bij de hierboven genoemde onderwerpen rekening houden met de laboratoria voor biowapens, het commercieel-imperialistische gedrag van

bedrijven aan de top van de farmaceutische wereld, de omstandigheden waardoor een aanhangsel van de Verenigde Naties, de Wereldgezondheidsorganisatie, kon worden overgenomen om wereldwijd dictatoriale voorschriften in te voeren, en de oorspronkelijke verzinsels met het daarbij betrokken instituut, die de CO₂-hysterie hebben veroorzaakt.

Het bredere wereldgebeuren speelt in een vaak doorslaggevende mate mee bij de ontdekking van bovengenoemde feiten. Omdat de belangrijke details daarvan eveneens niet door de gevestigde media worden gemeld, plaatsen wij een ‘onderbelichte wereld’-rubriek in dit blad. Een van de belangrijkste geopolitieke onderwerpen waarvan de uitkomst dit jaar voor het Westen dramatische ontwikkelingen zal produceren, is de Oekraïense oorlog. Als kardinaal voorbeeld voor de noodzaak om de voorgeschiedenis van een historisch gegeven in gedachten te houden, is het belangrijk om te beseffen dat niet de Russische Federatie deze oorlog is begonnen, maar dat de lont ervoor in 2014 is aangestoken door fanatieke activisten in het Amerikaanse State Department, met het oorspronkelijke doel om Rusland in afzonderlijke brokken op te delen.

De vraag die bij velen van u vrijwel vanzelfsprekend naar boven zal komen is hoe wij aan de feiten komen waarover wij verslag doen. En misschien komt bij u ook de vraag naar boven hoe wij zo zeker van onze zaak kunnen zijn. De beste verslaggeving komt tot stand wanneer men een gebeuren persoonlijk heeft meegemaakt. In het geval van de redactie is dat zelden het geval. Maar er is een tweede manier die wat onze onderwerpen betreft vrijwel altijd een goed resultaat oplevert, en dat is het nauwgezet volgen van het proces van ontwikkelingen via waarnemers ervan die men heeft leren vertrouwen. Dat kunnen persoonlijke contacten zijn die zich hebben gespecialiseerd

en een hoofd vol kennis hebben waarmee ze feiten van fictie hebben leren onderscheiden. Wij mogen ons gelukkig prijzen dat wij met name op het gebied van medische aangelegenheden en maatschappelijke ordebewaring op zulke specialisten kunnen vertrouwen.

Behalve door het directe contact met zulke specialisten kan men processen die een veranderende werkelijkheid tot stand brengen, ook nauwgezet volgen via specialisten ter plekke. Vroeger werd dat vergemakkelijkt door het bestaan van dagbladcorrespondenten die wisten dat ze het zich niet konden veroorloven om verkeerde inschattingen te maken, niet vanwege redacties of lezers, maar vanwege serieuze collega's die dezelfde gebeurtenissen volgden. Als je fouten maakte die je later niet corrigeerde, dan was het meestal voorgoed met je reputatie gedaan. Die wereld die ik in Zuid- en Oost-Azië een kwart eeuw lang heb meegemaakt, bestaat niet meer. Het kwam toen neer op betrouwbare bronnen die konden bestaan uit allerlei participanten aan een gebeurtenis of nieuwsgierigen met een aanleg tot grote verontwaardiging wanneer zij ficties opgediend kregen. Het komt nu voornamelijk neer op via het internet bereikbare bronnen die een reputatie van betrouwbaarheid hebben opgebouwd. Hoe men op het internet betrouwbaarheid

van onbetrouwbaarheid kan onderscheiden hoop ik in deel 2 van deze blik in de keuken van Gezond Verstand (in het volgende nummer) te behandelen, samen met veel voorbeelden van sites en een waardering van hun zwaktes en krachten.

Ik merk dat er een wijdverspreid misverstand bestaat over de werkwijze van goede journalisten. Bij dat misverstand wordt gedacht dat zij zoveel mogelijk bewijsmateriaal bij elkaar vegen voor ondersteuning van wat zij als een feit zijn gaan beschouwen. Dat gebeurt natuurlijk, en het biedt gelegenheid om bijzonderheden van feiten uit te diepen. Maar er bestaat ook een tegengestelde benadering die vaak noodzakelijk is. Op het punt aangekomen dat men vooral aangaande een controversieel onderwerp denkt de juiste feiten op een rijtje te kunnen zetten, is het belangrijk dat men op zoek gaat naar argumenten die eerdere conclusies tegenspreken. Integere wetenschappers weten ook dat dit de juiste houding is ten opzichte van hun specialiteit. Dus wanneer Anthony Fauci doet alsof hij 'de wetenschap' vertegenwoordigt, en onze regering blijft beweren dat het regeeringsbeleid de bevindingen van 'de wetenschap' volgt, dan kan je er vrijwel zeker van zijn dat je beetgenomen wordt. Tot over twee weken. ■

Karel van Wolferen

COLOFON

Gezond Verstand

Jaargang 3, nummer 57, 21 januari 2023

Gezond Verstand is een onafhankelijk blad, opgericht in augustus 2020, en verschijnt elke twee weken. Gezond Verstand is een blad voor iedereen die objectief en waarheidsgetrouw geïnformeerd wil worden over wat er gebeurt in de wereld. Een blad met serieuze, kwalitatief hoogstaande journalistiek ter bevordering van een burgerschap met gezond verstand. Gezond Verstand creëert een platform voor kennisvergaring.

Uitgever

Gezond Verstand Media B.V.

Hoofredactie

Karel van Wolferen
Emeritus-hoogleraar Universiteit van Amsterdam
en oud-correspondent NRC

Redactieadres

redactie@gezondverstand.eu

Nabestellingen

Losse nummers zijn te bestellen op gezondverstand.eu.

Stichting Gezond Verstand

De Stichting Gezond Verstand is een stichting zonder winstoogmerk en is afhankelijk van donaties. De stichting is werkzaam in het algemeen belang en heeft tot doel kwalitatief goede en juiste berichtgeving over gebeurtenissen in Nederland, Europa en in de rest van de wereld te ondersteunen en stimuleren, met name in het belang van Nederland en haar bewoners. Voorts ondersteunt en stimuleert de Stichting Gezond Verstand kwalitatief goede onderzoeksjournalistiek en initiatieven die berichtgeving en journalistiek bevorderen. Stichting Gezond Verstand verdedigt en vraagt aandacht voor de persvrijheid en verdedigt en vraagt aandacht voor de vrijheid van meningsuiting van eenieder.

Voor 75,- euro per jaar word je abonnee van Gezond Verstand en daarmee lid van het Gezond Verstand-netwerk. Abonnees ontvangen 24 keer per jaar het blad Gezond Verstand en kunnen

inhoudelijk reacties geven (en lezen) op het Gezond Verstand-platform.

Voor 120,- euro word je Founder en krijg je alles wat de gewone abonnees krijgen, plus 2 maal per jaar toegang tot de Founder bijeenkomsten. Meld je aan op gezondverstand.eu.

Werk mee

Gezond Verstand is op zoek naar schrijvers en onderzoekers.

Meld je aan via redactie@gezondverstand.eu.

Help ons met je donatie

Buiten de mogelijkheden om abonnee te worden, kan Gezond Verstand iedere vorm van donaties goed gebruiken om zo haar doelen te realiseren.

Copyright

Niets mag zonder schriftelijke toestemming van de uitgever op welke wijze dan ook vervaelvoudigd worden of anderszins toegepast worden.

ISSN

2667-1174

GEZOND VERSTAND

**GEZOND VERSTAND
NUMMER 58 VERSCHIJNT
4 FEBRUARI**

Word abonnee van Gezond Verstand en word daardoor lid van het Gezond Verstand-netwerk. Gezond Verstand is voor, door en van de aangesloten.

CARTOONS: hét Gezond Verstand cartoonboek

Kom alles te weten over de cartoons én de tekenaars van Gezond Verstand

**GELIMI-
TEERDE
UITGAVE**

Gezond Verstand zou Gezond Verstand niet zijn zonder de geweldige cartoonisten die elke twee weken treffende en pakkende cartoons creëren, waarmee we de (vaak ongemakkelijke) waarheid op een puntige manier kunnen blootleggen. Dit cartoonboek bevat een bonte verzameling van de beste, scherpste, mooiste en meest treffende cartoons uit de eerste twee jaargangen van Gezond Verstand. Hierin heeft iedere cartoonist in het boek zijn eigen plek.

- Eenmalige en gelimiteerde oplage van 2.500 stuks;
- Elk exemplaar is voorzien van een uniek nummer;
- Selectie van de meest treffende en memorabele cartoons uit de eerste 50 uitgaven van Gezond Verstand;
- Lees de persoonlijke verhalen van de tekenaars van deze cartoons;
- Inclusief zes nog niet eerder vertoonde cartoons.

Gezond Verstand-leden: € 39,50

Niet-leden: € 42,50

BESTEL JOUW UNIEKE EXEMPLAAR VIA
GEZONDVERSTAND.EU/CARTOONBOEK

